

Univerzita Palackého v Olomouci
Právnická fakulta

Zuzana Orlovská

Veřejná vysoká škola

Bakalářská práce

Olomouc 2015

„Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci na téma Veřejná vysoká škola vypracovala samostatně a citovala jsem všechny použité zdroje.“

V Olomouci dne 22. března 2015

.....

Zuzana Orlovská

Poděkování

Ráda bych poděkovala vedoucí své práce, JUDr. Dalimile Gadasové, Dr., za její odborné vedení, cenné rady a připomínky, které mi během zpracovávání bakalářské práce poskytla.

Obsah

Úvod	5
1. Základní charakteristika vysokého školství.....	7
1.1 Právní úprava.....	8
1.2 Historie vysokého školství.....	11
2. Veřejná vysoká škola.....	13
2.1 Orgány veřejné vysoké školy	14
2.2 Členění veřejné vysoké školy	15
2.3 Studium na veřejné vysoké škole	17
3. Státní správa na úseku veřejných vysokých škol.....	22
3.1 Akreditace.....	24
3.2 Akreditační komise.....	25
3.3 Akreditace a Právnická fakulta Univerzity Palackého v Olomouci	29
Závěr.....	31
Seznam použitých zdrojů.....	34
Shrnutí	38
Klíčová slova	39
Přílohy	40

Úvod

Cílem mé bakalářské práce, jejímž tématem je Veřejná vysoká škola, je přiblížení oblasti veřejných vysokých škol případným čtenářům, přičemž budu vycházet převážně z pohledu zákonné úpravy, tj. zejména ze zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o VŠ“), případně také z judikatury týkající se problematiky vysokého školství.

V rámci této oblasti se zaměřím zvláště na státní správu, institut akreditace a akreditační komisi. Mým záměrem je pojat tuto část práce jak teoreticky, tak také z praktického hlediska, budu tedy vycházet také ze Statutu Akreditační komise a v závěrečné kapitole, ve které se pokusím aplikovat činnost Akreditační komise na Právnickou fakultu Univerzity Palackého v Olomouci, také z konkrétních hodnocení a zápisů Akreditační komise.

Vzhledem k danému rozsahu práce se nemohu věnovat všem oblastem týkajících se veřejné vysoké školy, opomenu tedy její hospodaření a majetek, nebudu se také zabývat soukromými ani státními vysokými školami a jenom stručně vymezím vnitřní předpisy vysokých škol.

Ve své práci budu používat převážně metodu deskriptivní, analytickou a přehledovou.

V počáteční kapitole popíšu a charakterizuji vysoké školství obecně, vytvořím jeho základní přehled a vymezím základní instituty s ním spojené. Poté se zaměřím na právní úpravu této oblasti, nejprve rozeberu ústavní základy jakožto výchozí pramen pro další předpisy, následně se podívám na zákony, které jsou klíčové pro problematiku vysokého školství, a také na úpravu na úrovni mezinárodní a evropské. V další části práce nahlédnu do historie a stručně popíšu vývoj vysokých škol od dob středověku až po současnou právní úpravu.

Následující kapitolu již věnuji veřejné vysoké škole, přičemž budu vycházet převážně ze zákona o VŠ, jenž je v této oblasti základním pramenem. Nejprve se budu zabývat zřizováním veřejné vysoké školy, následně popíšu její orgány, jak samosprávné, tak tzv. další, a jejich působnost. Dále se podívám, na jaké části se vysoká škola člení, a jednotlivé části také charakterizuji, budu se tedy zabývat fakultami, vysokoškolskými ústavy a dalšími pracovišti veřejné vysoké školy. V poslední části této kapitoly se zaměřím na oblasti, které souvisejí se samotným studiem na veřejné vysoké škole, vymezím tedy jednotlivé studijní programy – bakalářský, magisterský a doktorský, možné způsoby jejich ukončování včetně udělování akademických titulů, přerušení studia a zmíním zde také přijímání ke studiu.

V další kapitole se budu podrobně zabývat státní správou na úseku veřejných vysokých škol. Z počátku vymezím, jakou působnost zde vykonává Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „Ministerstvo školství“), které je zde klíčovým subjektem státní správy, popíšu jeho jednotlivé úkoly, které ve vztahu k vysokým školám vykonává, zvláště na registraci vnitřních předpisů.

Poté se již budu věnovat problematice akreditace, jejíž udělování je jedním z nejdůležitějších úkolů Ministerstva školství v oblasti vysokého školství. Podívám se tedy na postup při jejím udělování, také na prodlužování a pozbývání její platnosti. Zde hraje důležitou roli Akreditační komise, proto se na ni zaměřím v samostatné podkapitole, přičemž budu vycházet jak ze zákonné úpravy, tak také z webových stránek Akreditační komise a z jejího statutu, budu tedy propojovat teoretické pojetí s fungováním komise v praxi.

V poslední části aplikuji činnost komise na Právnickou fakultu Univerzity Palackého, zmíním, jaké zde máme akreditované studijní programy a jak komise naposledy hodnotila kvalitu uskutečňovaných doktorských studijních programů.

1. Základní charakteristika vysokého školství

Vzdělávací soustava je v České republice členěna do tří částí – primární, sekundární a terciární vzdělávání. Úkolem primárního vzdělávání je poskytovat dětem základní vědomosti a dovednosti. Sekundární vzdělávání připravuje žáky na budoucí povolání nebo na další studium.

Terciární vzdělávání zahrnuje studium na vyšších odborných a především vysokých školách, které tvoří **nejvyšší článek vzdělávací soustavy**. Zákon o VŠ vymezuje některé činnosti či úkoly vysokých škol. Vysoké školy mají hlavní roli v rozvoji společnosti, jak kulturním, tak i sociálním, ekonomickém a vědeckém; vykonávají vědeckou, výzkumnou, inovační, uměleckou a další tvůrčí činnost. Umožňují přístup k vysokoškolskému vzdělávání a poskytují profesní kvalifikaci a také možnost dalšího vzdělávání a prohlubování znalostí z různých odvětví poznání a kultury a podílejí se tak na celoživotním vzdělávání, mají výraznou úlohu při pěstování kulturní rozmanitosti, při vytváření občanské společnosti a v neposlední řadě podporují mezinárodní spolupráci a projekty.¹

Vysoké školy lze členit na dva základní typy: školy **univerzitního a neuniverzitního typu**. Vysoké školy univerzitní mohou poskytovat všechny typy studijních programů, tj. bakalářský, magisterský i doktorský program a mohou se členit na fakulty. Vysoké školy neuniverzitní pak také mohou poskytovat bakalářský studijní program, případně i magisterský, nečlení se však na fakulty.

Vysoká škola realizuje **studijní programy**, které určují typ vysokoškolské vzdělávací činnosti. Typ těchto programů je bakalářský, magisterský a doktorský, dále také program celoživotního vzdělávání. Aby bylo možné tyto programy vyučovat a následně udělovat akademické tituly, je nutné, aby byly akreditovány. Tuto akreditaci provádí Ministerstvo školství na základě tzv. akreditačního řízení.²

Dalším dělením je rozdělení vysokých škol na **státní, soukromé a veřejné**. Jak veřejné, tak státní vysoké školy jsou zřizovány zákonem a obojí jsou také financovány ze státního rozpočtu; ty státní pak především z kapitoly Ministerstva obrany nebo Ministerstva vnitra a jedná se pouze o vysokou školu vojenskou a policejní.³ Veřejné vysoké školy jsou právníckými osobami, na rozdíl od státních, které právní subjektivitu nemají, jsou totiž organizačními složkami státu. Soukromé vysoké školy jsou zřizovány na základě

¹ Viz §1 zákona o VŠ.

² Mimo tyto programy je akreditace nezbytná také pro habilitační řízení nebo řízení ke jmenování profesorem. Tématu akreditace se budu podrobněji věnovat v samostatné podkapitole.

³ Vymezeny v příloze zákona o VŠ – Univerzita obrany v Brně a Policejní akademie České republiky v Praze.

státního souhlasu ministerstva, financovány jsou z vlastních zdrojů.⁴ Může se jimi stát pouze právnická osoba, která je založena podle práva členského státu Evropské unie a které bylo uděleno právo působit jako soukromá vysoká škola.⁵

Důležitým pojmem v souvislosti se studiem na vysokých školách jsou **akademická práva a akademické svobody**, které náleží členům akademické obce, což jsou akademičtí pracovníci a studenti vysoké školy. Tato práva zakotvuje zákon takto:

„Na vysoké škole se zaručují tyto akademické svobody a tato akademická práva:

a) svoboda vědy, výzkumu a umělecké tvorby a zveřejňování jejich výsledků,

b) svoboda výuky spočívající především v její otevřenosti různým vědeckým názorům, vědeckým a výzkumným metodám a uměleckým směrům,

c) právo učit se zahrnující svobodnou volbu zaměření studia v rámci studijních programů a svobodu vyjadřovat vlastní názory ve výuce,

d) právo členů akademické obce volit zastupitelské akademické orgány,

e) právo používat akademické insignie a konat akademické obřady.“⁶

Dále mezi práva, která náleží výlučně vysokým školám, patří právo přiznávat akademický titul, vykonávat habilitační řízení, provádět řízení ke jmenování profesorem.

Co je naopak na půdě vysokých škol zakázáno, je zakládat politické strany a politická hnutí a vykonávat činnost s nimi spojenou.⁷

S problematikou vysokých škol se pojí množství dalších institutů, kterým se budu věnovat v následujících kapitolách.

1.1 Právní úprava

Právní úprava školství obecně, včetně vysokého školství, vychází především z práv zakotvených v **Listině základních práv a svobod**⁸ (dále jen „Listina“).

V článku 26 odst. 1 je zakotveno nejen právo na svobodnou volbu povolání, ale také s ním související právo na přípravu k němu. Tato příprava může probíhat jak v rámci školního vzdělávání, tak i později během zaměstnání nebo například formou rekvalifikací pro jiné povolání.

⁴ ČERNÁ, Lucie. *Organizace terciárního vzdělávání – vysoké školy* [online]. VysokeSkoly.cz, 26. dubna 2010 [cit. 25. února 2015]. Dostupné na <<http://www.vysokeskoly.cz/clanek/organizace-terciarniho-vzdelavani-vysoke-skoly>>.

⁵ KUDROVÁ, Veronika. Soudní přezkum rozhodnutí vysoké školy z pohledu vybrané judikatury. *Správní právo*, 2009, č. 4, s. 233.

⁶ Viz § 4 zákona o VŠ.

⁷ Blíže § 2 odst. 9–10 zákona o VŠ.

⁸ Usnesení předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Dalším ustanovením, ve kterém můžeme vidět souvislost s vysokoškolským vzděláváním, je článek 15 odst. 2; ten zaručuje svobodu vědeckého bádání a umělecké tvorby, které se uskutečňují především na půdě vysokých škol, jakožto center vzdělanosti.

Klíčový je ovšem ve vztahu ke školství a vzdělávání článek 33, který zakotvuje právo na vzdělání. To je zaručeno každé fyzické osobě bez ohledu na to, zda je občanem České republiky či nikoli a je závazné pro všechny školy a školská zařízení. Jedná se o jedno ze základních práv, a je tedy zaručeno také prostřednictvím mezinárodních závazků; vychází mimo jiné například z Rozhodnutí Rady 63/266/ECC, kterým se stanoví obecné zásady pro provádění společné politiky odborného vzdělávání.⁹

Právo na bezplatné vzdělávání se týká pouze studia na základních a středních školách, u vysokých škol je to odlišné. Jak vyplývá z článku 33 odst. 2,¹⁰ bezplatné vzdělávání na vysokých školách není obecným právem, ale závisí na splnění několika podmínek. Jednak na schopnostech občana, čímž se rozumí úspěšné absolvování přijímacího řízení, dále na možnostech společnosti, především ekonomických, a s ohledem na článek 41 Listiny, tzn. že toto právo je aplikovatelné pouze v mezích provádějících zákonů.¹¹ Taktéž samotné právo na vzdělání nelze ve vztahu k vysokým školám chápat jako základní právo „bez dalšího“ (jako například svobodu), tedy že každý může studovat na jakékoli vysoké škole dle svého výběru. Každá osoba je oprávněna studovat na vybrané vysoké škole za předpokladu, že splní určitá kritéria, která ovšem nejsou stanovena zákonem, ale jejich určení spadá do samostatné působnosti vysokých škol. Nepřijetí uchazeče ke studiu na vysokou školu pro nesplnění těchto kritérií tedy nelze brát jako porušení článku 33 Listiny.¹²

Mimo Listinu je problematika vysokého školství upravena v celé řadě právních předpisů, nejvýznamnějším předpisem je však **zákon o VŠ**, který se zabývá veškerými základními instituty a upravuje jak veřejné vysoké školy, tak také základní vymezení soukromých a státních vysokých škol.

Dalším významným předpisem je tzv. **kompetenční zákon**,¹³ který zřizuje ministerstva, vymezuje jejich působnost a zakotvuje zásady činnosti ústředních orgánů státní

⁹ KLÍMA, Karel a kol. *Komentář k Ústavě a Listině – 2. díl*. 2. vydání. Plzeň: Aleš Čeněk, 2009, s. 1265–1266 (čl. 33 Listiny).

¹⁰ Čl. 33 odst. 2 Listiny: „Občané mají právo na bezplatné vzdělání v základních a středních školách, podle schopností občana a možností společnosti též na vysokých školách.“

¹¹ Čl. 41 odst. 1 Listiny: „Práv uvedených v čl. 26, čl. 27 odst. 4, čl. 28 až 31, čl. 32 odst. 1 a 3, čl. 33 a 35 Listiny je možno se domáhat pouze v mezích zákonů, které tato ustanovení provádějí.“

¹² Nález Ústavního soudu ČR ze dne 3. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 32/95.

¹³ Zákon č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

správy. Ústředním ministerstvem pro oblast školství je Ministerstvo školství, jehož působnost je blíže vymezena v zákoně o vysokých školách, určitou roli zde hrají ale jiné orgány. Vojenské vysoké školy podléhají Ministerstvu vnitra, které mimo jiné určuje podmínky pro přijetí a ze svého rozpočtu školy financuje; obdobnou úlohu hraje Ministerstvo vnitra u Policejních vysokých škol.

Mezi významné **podzákoné předpisy** upravující oblast vysokých škol patří například vyhláška Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č. 42/1999 Sb., o obsahu žádosti o akreditaci studijního programu, nařízení č. 282/1990 Sb., o změně v organizaci vysokých škol uměleckého směru a mnoho dalších.¹⁴

Z pramenů, ze kterých vychází úprava vysokého školství, nesmíme opomenout také **mezinárodní smlouvy**, které Česká republika ratifikovala, a tudíž je jimi vázána; patří mezi ně například Mezinárodní pakt o hospodářských, sociálních a kulturních právech,¹⁵ kde je ve vztahu ke vzdělání významný zvláště článek 13, ve kterém smluvní strany Paktu uznávají právo každého na vzdělání, odstavec 1 konkrétně říká: „*Státy, smluvní strany Paktu, uznávají právo každého na vzdělání. Souhlasí, že vzdělání bude směřovat k plnému rozvoji lidské osobnosti a smyslu pro její důstojnost a posílení úcty k lidským právům a základním svobodám. Souhlasí, že vzdělání má umožnit všem osobám účinnou účast ve svobodné společnosti, napomáhat k vzájemnému porozumění, snášenlivosti a přátelství mezi všemi národy a všemi rasovými, etnickými a náboženskými skupinami, jakož i k rozvoji činnosti Organizace spojených národů pro zachování míru.*“ Dalšími mezinárodními smlouvami jsou Evropská úmluva o rovnocennosti dokladů umožňujících přístup na vysoké školy,¹⁶ Úmluva o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu¹⁷ a mnoho dalších.

V souvislosti s členstvím České republiky v Evropské unii (dále jen „EU“) bych zmínila zvláště **Smlouvu o fungování EU**, která v článku 165 říká: „*Unie přispívá k rozvoji kvalitního vzdělávání podporou spolupráce mezi členskými státy, a je-li to nezbytné, podporováním a doplňováním činnosti členských států při plném respektování jejich*

¹⁴ Zákonů i podzákoných předpisů je pro oblast vysokého školství celá řada, jejich výčet najdeme v Seznamu platných předpisů v resortu školství, mládeže a tělovýchovy - viz Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy. *Seznam platných předpisů v resortu školství, mládeže a tělovýchovy* [online]. msmt.cz, [cit. 26. ledna 2015]. Dostupné na <<http://www.msmt.cz/dokumenty>>.

¹⁵ Vyhláška č. 120/1976 Sb., o Mezinárodním paktu o občanských a politických právech a Mezinárodním paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech.

¹⁶ Sdělení č. 627/1992 Sb., o Evropské úmluvě o rovnocennosti dokladů umožňujících přístup na vysoké školy č. 15.

¹⁷ Sdělení č. 60/2000 Sb.m.s., o sjednání Úmluvy kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu.

odpovědnosti za obsah výuky a za organizaci vzdělávacích systémů a jejich kulturní a jazykové rozmanitosti.“ V článku 166 se tato smlouva zabývá odborným vzděláváním. Politika vzdělávání v EU je tedy založena na vzájemné spolupráci členských států, členské státy jsou ovšem i nadále odpovědné za vzdělávací systém a jeho organizaci a obsah vzdělávání.¹⁸

Oblast vzdělávání je ovlivněna také **Evropskými standardy a směrnicemi** pro zajištění kvality vysokoškolského vzdělávání, jejichž úkolem je tvorba národních kvalifikačních rámců. Důležitou roli v této oblasti hraje také Boloňská deklarace, kde je upraven systém kreditů, podpora mobility, vzájemná spolupráce v oblasti vzdělávání a jiné, a také Sorbonnská deklarace, která se mimo jiné zabývá programy celoživotního vzdělávání, vytváření bakalářského cyklu studia nebo mezinárodního uznávání titulů.¹⁹

1.2 Historie vysokého školství

První šíření vzdělávání, které je datováno až do středověku, je spojeno s působením církve. První školy vznikaly již v **6. století**, a to v církevních zařízeních; jak v kláštrech, kde vznikaly školy klášterní, tak v místech působení biskupa, tam byly zakládány školy katedrální, největší podíl však zastupovaly školy farní, kde bylo vzděláváno největší množství lidí. Z počátku bylo vyučováno převážně náboženství, postupně se však předmět výuky rozšířil na gramatiku, rétoriku a dialektiku, které tvořily trivium, a dále na aritmetiku, geometrii, astronomii a múziku, což bylo kvadrivium; všechny tyto předměty byly souhrnně nazývány Sedmero svobodných umění.²⁰

Vznik vysokých škol jako takových sahá do **12. století**. V té době začal vzrůstat význam měst, která se chtěla také účastnit na vzdělávání, a do popředí se dostávaly další obory, které nabývaly na důležitosti, jako například medicína nebo právo. Města postupně přebírala správu nad církevními školami, a tak začaly vznikat školy městské, z nich se následně vytvářely první univerzity. První z nich byla univerzita v Oxfordu, která byla založena v roce 1168, a postupem času vznikaly další univerzity po celé Evropě,²¹ v naší zemi to byla Univerzita Karlova v Praze, která byla založena roku 1348 Karlem IV. jakožto první

¹⁸ Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy. *Evropská spolupráce ve vzdělávání a odborné přípravě (Education and training 2020)* [online]. msmt.cz, [cit. 9. února 2015]. Dostupné na <<http://www.msmt.cz/mezinarodni-vztahy/evropska-spoluprace-ve-vzdelavani-a-odborne-priprave>>.

¹⁹ GADASOVÁ, Dalimila. *Správa školství – Vysoké školy*. In SLÁDEČEK, Vladimír, POUPEROVÁ, Olga a kol. *Správní právo, zvláštní část (vybrané kapitoly)*. 2. vydání. Praha: Leges, 2014. s. 180–181.

²⁰ JÚVA, Vladimír sen. a jun. *Stručné dějiny pedagogiky*. 4. rozšířené vydání. Brno: Paido, 1997. s. 12.

²¹ V Anglii mimo Oxford ještě Cambridge, v Itálii Bologna, Salerno, Neapol a Padova, ve Španělsku Salamanca nebo Paříž a Orléans ve Francii. HORÁK, Josef, KRATOCHVÍL, Milan. *Nástin dějin pedagogiky*. 3. vydání. Liberec: Technická univerzita, 2001. s. 24–25.

univerzita ve střední Evropě. Studium na těchto prvních univerzitách obvykle pobíhalo na čtyřech fakultách – právnické, teologické, lékařské a artistické, kde bylo vyučováno již zmiňované Sedmero svobodných umění. Absolvování této fakulty bylo předpokladem pro studium na zbývajících třech, již odborných fakultách.

Další výraznější změny přinesly reformy Marie Terezie v **18. století**, kdy mnohé záležitosti týkající se školství, jako například financování, přešly na stát a po nástupu Josefa II. byla církev ze vzdělávání zcela vyloučena. Za jeho vlády byly některé univerzity zrušeny a v celé říši zůstaly jen tři univerzity – ve Vídni, ve Lvově a v Praze. Ostatní školy, tzv. lycea, měly rozsah výuky omezený pouze na medicínu a právo.²²

V roce 1873 byl přijat zákon č. 63/1873 ř. z., o organizaci úřadů universitních, který zrušil veškerá náboženská omezení a ustanovil autonomní práva univerzit. Tento zákon spolu s dalšími předpisy tvořil zákonný rámec vysokých škol až do roku 1950, kdy byl přijat zákon č. 58/1950 Sb., o vysokých školách. V následujících letech bylo přijato ještě několik vysokoškolských zákonů²³ včetně zákona o VŠ, který je účinný v současné době.²⁴

²² KÁDNER, Otakar. *Vývoj a dnešní soustava školství*. Praha: Sfinx, Publishers, 1929. s. 56–69.

²³ Zákon č. 19/1966 Sb., o vysokých školách,
zákon č. 39/1980 Sb., o vysokých školách,
zákon č. 172/1990 Sb., o vysokých školách.

²⁴ GADASOVÁ, Dalimila. In SLÁDEČEK: *Správní právo, zvláštní část ...*, s. 178–179.

2. Veřejná vysoká škola

Tématu veřejné vysoké školy se budu věnovat v převážné části své bakalářské práce, jak napovídá již název celé práce.

V současné době navštěvuje výrazná většina studentů právě veřejné vysoké školy, přestože počet soukromých škol stále stoupá.²⁵ Dle mého názoru je hlavní příčinou fakt, že veřejné vysoké školy mají větší tradici a pro veřejnost jsou důvěryhodnější než vysoké školy soukromé; pro mnohé lidi představuje titul získaný na veřejné vysoké škole větší prestiž než na soukromé. Nezanedbatelným důvodem je také jistě i finanční stránka.

Veřejnou vysokou školu je možno **zřídit a zrušit** pouze zákonem, ve kterém je také stanoven její název a sídlo.²⁶ Jenom zákonem je možné veřejnou vysokou školu sloučit nebo spojit s jinou, taktéž veřejnou vysokou školou, také rozdělení je možné pouze na jiné veřejné vysoké školy. Pokud dojde k některé z těchto změn, pak zákon určí, na kterou právnickou osobu přechází závazky a majetek vysoké školy, v případě zrušení také to, na které veřejné vysoké škole budou moct studenti své vysokoškolské studium dokončit.²⁷

Zároveň se zřízením veřejné vysoké školy dojde také k jejímu zápisu do seznamu veřejných vysokých škol, který je obsažen v příloze č. 1 k zákonu o VŠ.²⁸ V současné době v České republice existuje 26 veřejných vysokých škol.²⁹

Záležitosti týkající se fungování veřejné vysoké školy, její činnosti, organizaci a hospodaření upravují její **vnitřní předpisy**, jejichž tvorba spadá do samostatné působnosti vysoké školy.³⁰ Jedná se o abstraktní akty normativního charakteru, které nejsou obecně závazné a musí být v souladu se zákonem.³¹

Zákon o VŠ ovšem vymezuje, které vnitřní předpisy musí být předloženy k registraci Ministerstvu školství. Jedná se o tyto předpisy:³²

- statut veřejné vysoké školy,

²⁵ Český statistický úřad. *Tab. 12.08 Vysoké školy (1989–2013)* [online]. czso.cz, 16. května 2014 [cit. 15. února 2014]. Dostupné na <http://www.czso.cz/csu/2014edicniplan.nsf/publ/320181-14-n_2014>.

²⁶ Univerzita Palackého v Olomouci byla zřízena zákonem č. 35/1946 Sb., o obnovení univerzity v Olomouci. Tento zákon stanoví, že olomoucká univerzita se obnovuje v plném rozsahu s fakultami lékařskou, pedagogickou, filosofickou, přírodovědeckou a bohosloveckou, která se nazývá Cyrilometodějská bohoslovecká fakulta. Právnická fakulta byla obnovena až značně později, a to 23. 1. 1991 z podnětu tehdejšího rektora univerzity prof. PhDr. Josefa Jařaba, CSc.

²⁷ Blíže §5 zákona č. 111/1998 Sb.

²⁸ V minulých letech se již několikrát stalo, že při vzniku nové univerzity se na novelizaci tohoto seznamu zapomělo, a tak byl častokrát neúplný. – viz JURNÍKOVÁ, Jana a kol. *Správní právo – zvláštní část*. 6. Doplněné vydání. Brno: MU 2009. s 169.

²⁹ Viz příloha č. 1 k mé bakalářské práci.

³⁰ JURNÍKOVÁ: *Správní právo – zvláštní část ...*, s. 169.

³¹ GADASOVÁ, Dalimila. In SLÁDEČEK: *Správní právo, zvláštní část ...*, s. 186.

³² Viz § 17 odst. 1 zákona o VŠ.

- volební a jednací řád akademického senátu veřejné vysoké školy,
- vnitřní mzdový předpis,
- jednací řád vědecké rady veřejné vysoké školy,
- řád výběrového řízení pro obsazování míst akademických pracovníků,
- studijní a zkušební řád,
- stipendijní řád,
- disciplinární řád pro studenty,
- další předpisy, pokud tak stanoví statut veřejné vysoké školy.

2.1 Orgány veřejné vysoké školy

Dle zákona o VŠ rozlišujeme dva typy orgánů – **samosprávné orgány** veřejné vysoké školy, mezi které patří akademický senát, rektor, vědecká rada a disciplinární komise, a tzv. **další orgány** veřejné vysoké školy, kterými jsou správní rada a kvestor.³³

Akademický senát je samosprávný zastupitelský akademický orgán, který je volen z členů akademické obce v přímých tajných volbách na tříleté funkční období. Zákon stanovuje, že minimálně jedna třetina a nejvýše jedna polovina členů musí být studenti, celkový počet členů musí být nejméně jedenáct.³⁴ Členství v akademickém senátu je neslučitelné s funkcí rektora, děkana, prorektora a proděkana. Podrobnosti (např. o volbě, organizační struktuře, neslučitelnosti funkcí apod.) stanoví vnitřní předpis veřejné vysoké školy. Zasedání akademického senátu jsou veřejná.³⁵

Zákon o VŠ vymezuje pravomoci akademického senátu, kterých je celá řada. Rozhoduje například o zřízení, sloučení, splynutí, rozdělení nebo zrušení součástí vysoké školy, schvaluje vnitřní předpisy vysoké školy a jejích součástí, rozpočet, výroční zprávu nebo hodnocení činnosti vysoké školy nebo se vyjadřuje k návrhům studijních programů, které se neuskutečňují na fakultách.³⁶

V čele veřejné vysoké školy stojí **rektor**, který ji zastupuje navenek, v zákonem určených případech plní působnost statutárního orgánu, jedná a rozhoduje v záležitostech vysoké školy, jestliže zákon nestanoví jinak, tzn. vykonává vše, co zákon neukládá jinému orgánu. Rektora jmenuje prezident republiky na čtyřleté funkční období a má také právo ho

³³ Viz § 7 zákona o VŠ.

³⁴ V případě Univerzity Palackého počet senátorů určuje Statut Univerzity Palackého v Olomouci, čl. 7 odst. 2: „Každá fakulta je zastoupena dvěma senátory z řad akademických pracovníků a jedním senátorem z řad studentů.“

³⁵ JURNÍKOVÁ: *Správní právo – zvláštní část ...*, s. 170.

³⁶ Blíže § 8–9 zákona o VŠ.

odvolat, přičemž může být zvolen nejvýše na dvě bezprostředně po sobě jdoucí období. Rektor jmenuje a odvolává prorektory, kteří ho v jím určeném rozsahu zastupují.³⁷

Vědecká rada je samosprávný orgán složený z významných představitelů oborů, v nichž vysoká škola vykonává svou činnost. Těmi mohou být členové akademické obce i osobnosti z jiných institucí, jejichž členství ve vědecké radě by mohlo být přínosem pro vysokou školu.³⁸ Jmenuje a odvolává je rektor, který je také jejím předsedou, a minimálně jedna třetina z nich jsou osoby mimo akademickou obec vysoké školy. Mezi úkoly vědecké rady patří projednávání dlouhodobého záměru vysoké školy, schvalování studijních programů nebo působnost v habilitačním řízení a řízení ke jmenování profesorem.³⁹

Disciplinární komise veřejné vysoké školy se zřizuje tehdy, jestliže někteří ze studentů nejsou zapsáni na jejích fakultách. Její členy, z nichž polovinu tvoří studenti a druhou akademičtí pracovníci, i předsedu jmenuje rektor na nejvýše dvouleté funkční období. Komisi náleží projednávání disciplinárních přestupků těch studentů, kteří nejsou zapsáni na žádné z fakult vysoké školy.⁴⁰

Správní rada je orgánem veřejné vysoké školy, který řadíme mezi tzv. **další orgány**, nejedná se tedy již o orgán samosprávy. Jejími členy jsou zvláště představitelé veřejného života, zástupci státní správy a územní samosprávy, nesmí jimi být ale zaměstnanci dané veřejné vysoké školy a jsou jmenováni ministrem školství (po projednání s rektorem) na šest let. Členů je nejméně devět, přičemž jejich počet musí být vždy dělitelný třemi. Zasedání správní rady se koná nejméně dvakrát do roka a svolává je její předseda. Úkolem správní rady je zejména dohled nad hospodařením vysoké školy, vyjadřuje se k jejímu rozpočtu, dlouhodobému záměru, k výroční zprávě o činnosti a hospodaření vysoké školy, dále uděluje předchozí písemný souhlas k majetkovým úkonům.⁴¹

Kvestora jmenuje a odvolává rektor a jeho úkolem je řídit hospodářství a vnitřní správu veřejné vysoké školy, zabezpečuje tedy její chod a fungování.⁴²

2.2 Členění veřejné vysoké školy

Veřejná vysoká škola (v souladu se skutečností, zda se jedná o univerzitní nebo neuniverzitní typ) se může pro lepší fungování členit na fakulty, vysokoškolské ústavy, jiná pracoviště pro vzdělávací a výzkumnou, vývojovou a inovační, uměleckou nebo další tvůrčí

³⁷ JURNÍKOVÁ: *Správní právo – zvláštní část ...*, s. 171–172.

³⁸ GADASOVÁ, Dalimila. In SLÁDEČEK: *Správní právo, zvláštní část ...*, s. 192.

³⁹ Srov. § 11–12 zákona o VŠ.

⁴⁰ Viz § 13 zákona o VŠ.

⁴¹ Blíže § 14–15 zákona o VŠ.

⁴² GADASOVÁ, Dalimila. In SLÁDEČEK: *Správní právo, zvláštní část ...*, s. 193.

činnost nebo pro poskytování informačních služeb, účelová zařízení pro kulturní a sportovní činnost, pro ubytování a stravování zejména členů akademické obce nebo k zajišťování provozu školy.⁴³

Fakulta jako jediná z těchto částí vysoké školy smí uskutečňovat akreditované studijní programy, a to minimálně jeden, a dále také vykonává vědeckou, výzkumnou, inovační, uměleckou nebo další tvůrčí činnost. Akademický senát veřejné vysoké školy na návrh rektora rozhoduje o zřízení, sloučení, splynutí, rozdělení či zrušení fakulty, k čemuž musí dát stanovisko i Akreditační komise.

Fakulta má celou řadu práv. Vytváří a uskutečňuje studijní programy, určuje zaměření své vědecké, výzkumné, inovační atd. činnosti, rozhoduje o pracovněprávních vztazích, užívá přidělené finanční prostředky, ustavuje samosprávné akademické orgány fakulty nebo upravuje svou vnitřní organizaci; může také konat akademické obřady a používat vlastní akademické insignie.

Stejně tak jako vysoká škola má i fakulta své samosprávné orgány, které mají postavení i působnost podobné jako vysoká škola, ovšem jenom v rámci fakulty. Patří mezi ně akademický senát fakulty, děkan, vědecká rada fakulty, disciplinární komise fakulty a tajemník. Fakulta si také vytváří své vnitřní předpisy,⁴⁴ které upravují její chod, vztah k vysoké škole a záležitosti, které spadají do její samosprávné působnosti.⁴⁵

Jednou z dalších částí vysoké školy je **vysokoškolský ústav**, který také vykonává vědeckou, výzkumnou, inovační, uměleckou a další tvůrčí činnost, ovšem není oprávněn uskutečňovat studijní programy, může se na nich nebo na jejich částech pouze podílet. Akademický senát vysoké školy rozhodne na návrh rektora o tom, že je vysokoškolský ústav zřízen, zrušen, rozdělen, sloučen nebo splyne s jinou součástí vysoké školy. V jeho čele stojí ředitel, toho jmenuje a odvolává rektor. Dalším orgánem vysokoškolského ústavu je vědecká nebo umělecká rada,⁴⁶ kterou se souhlasem akademického senátu jmenuje ředitel.⁴⁷

Mezi další pracoviště vysoké školy patří například **vysokoškolský lesní nebo zemědělský statek**, který slouží studentům, především z oborů zemědělství, lesnictví, veterinárního lékařství nebo hygieny, pro výkon praxe nebo také pro výzkumnou a vývojovou činnost. V jeho čele stojí ředitel, který je jmenován rektorem. Stejně jako u vysokoškolského

⁴³ Blíže § 22 odst. 1 zákona o VŠ.

⁴⁴ Statut fakulty, volební a jednací řád akademického senátu fakulty, jednací řád vědecké rady fakulty, disciplinární řád pro studenty, další předpisy, pokud tak stanoví statut fakulty.

⁴⁵ Viz § 23–33 zákona o VŠ.

⁴⁶ Na neuniverzitní škole se tato rada nazývá akademická rada vysokoškolského ústavu.

⁴⁷ Blíže § 34 zákona o VŠ.

ústavu i zde rozhoduje o zřízení, zrušení, sloučení, splynutí nebo rozdělení akademický senát na návrh rektora.⁴⁸

Mezi další odborná pracoviště by se dle mého názoru daly také zařadit **fakultní nemocnice**, resp. společná pracoviště fakultních nemocnic a lékařských fakult, kterými jsou kliniky a ústavy. Na těchto pracovištích probíhá, na základě smlouvy uzavřené mezi fakultní nemocnicí a vysokou školou, klinická a praktická výuka studentů především zdravotnických oborů, tj. všeobecného lékařství, zubního lékařství a farmacie, ale také nezdravotnických vzdělávacích a studijních programů a je zde také uskutečňována vývojová a výzkumná činnost.

Fakultní nemocnice jako taková je příspěvková organizace zřizovaná Ministerstvem zdravotnictví, ovšem společná pracoviště fakultní nemocnice a lékařské fakulty zřizuje, mění a ruší ředitel fakultní nemocnice po dohodě s děkanem lékařské fakulty; v čele takového pracoviště stojí přednosta kliniky či ústavu.⁴⁹

2.3 Studium na veřejné vysoké škole

Samotný pojem vysokoškolské studium lze chápat jako ohraničený proces, během něhož student, za podmínek stanovených zákonem a vnitřními předpisy vysoké školy, získává vysokoškolskou kvalifikaci.⁵⁰

Jak jsem již uvedla v první kapitole, vysoká škola uskutečňuje **akreditované studijní programy** – bakalářský, magisterský a doktorský, popřípadě také program celoživotního vzdělávání.⁵¹ Každý studijní program probíhá podle studijního plánu, kterým je vymezena posloupnost studijních předmětů, jak časová tak obsahová, způsob ověření studijních výsledků a forma studia, ta může být prezenční, distanční nebo kombinovaná, což umožňuje uchazečům o studium vybrat si, jakým způsobem se chtějí aktivně výuky zúčastňovat. Prezenční forma vyžaduje, aby se student pravidelně účastnil přednášek, seminářů, cvičení a jiných činností, naopak distanční forma studentům umožňuje dálkové studium bez pravidelné účasti a s využitím informačních prostředků.

Cílem **bakalářského studijního programu**, jehož délka je obvykle tři, nejvýše čtyři roky, je příprava studentů na výkon budoucího povolání nebo na studium v navazujícím magisterském programu. Studenti získávají praktické i teoretické znalosti s využitím

⁴⁸ Blíže § 35 zákona o VŠ.

⁴⁹ Viz § 93 zákona o VŠ, podrobněji § 111 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách).

⁵⁰ KUDROVÁ, Veronika. Soudní přezkum rozhodnutí vysoké školy z pohledu vybrané judikatury. *Správní právo*, 2009, č. 4, s. 234.

⁵¹ Tento program škola může poskytovat bezplatně i za úplaty a směřuje k výkonu určitého povolání nebo zájmu.

nejnovějších metod a poznatků. Absolvent získává po splnění státní závěrečné zkoušky a obhajobě bakalářské práce titul „bakalář“ nebo „bakalář umění“ (v případě uměleckých oborů).⁵²

Magisterský program buďto navazuje na bakalářský, v tom případě je standardní doba studia jeden, maximálně tři roky, nebo může probíhat samostatně jako čtyř, nejvýše pětiletý studijní program. Studenti během tohoto programu prohlubují své vědomosti, rozvíjejí své schopnosti, studium se zaměřuje na nabývání teoretických poznatků.⁵³ Jak v případě navazujícího, tak samostatného studijního programu je studium ukončeno státní závěrečnou zkouškou a obhajobou diplomové práce a absolventovi je přidělen akademický titul; v oborech lékařství, zubního lékařství, hygieny a veterinárního lékařství se vyžaduje ukončení studia státní rigorózní zkouškou. Zákon o VŠ uvádí, jaký akademický titul získávají absolventi jednotlivých oborů.⁵⁴ Studentům, kteří po absolvování magisterského studijního programu získali titul „magistr“, je umožněno vykonat státní rigorózní zkoušku, včetně obhajoby rigorózní práce, a poté je jim udělen tomu odpovídající akademický titul, který opět vymezuje zákon o VŠ.⁵⁵

Po řádném ukončení magisterských studijních programů mohou absolventi dále pokračovat ve studiu v **doktorském studijním programu**, jehož obvyklá délka je tři, nejvýše čtyři roky. Studium probíhá individuálně pod vedením školitele a je zaměřeno na vědecké bádání a výzkum v daném oboru nebo na samostatnou tvůrčí činnost v umělecké oblasti; hodnoceno je oborovou radou, která je ustavena vnitřními předpisy vysoké školy. Studium je ukončeno splněním státní doktorské zkoušky a obhajobou disertační práce, ve které absolventi prokazují, že jsou připraveni k samostatné činnosti v oblasti výzkumu nebo vývoje nebo

⁵² Zkratkou Bc. nebo BcA. („bakalář umění“).

⁵³ JURŇÍKOVÁ: *Správní právo – zvláštní část* ..., s. 185–186.

⁵⁴ § 46 odst. 4 zákona o VŠ:

„a) v oblasti ekonomie, technických věd a technologií, zemědělství, lesnictví a vojenství "inženýr" (ve zkratce "Ing." uváděné před jménem),

b) v oblasti architektury "inženýr architekt" (ve zkratce "Ing. arch." uváděné před jménem),

c) v oblasti lékařství "doktor medicíny" (ve zkratce "MUDr." uváděné před jménem),

d) v oblasti zubního lékařství "doktor zubního lékařství" (ve zkratce MDDr. uváděné před jménem),

e) v oblasti veterinárního lékařství a hygieny "doktor veterinární medicíny" (ve zkratce "MVDr." uváděné před jménem),

f) v oblasti umění "magistr umění" (ve zkratce "MgA." uváděné před jménem),

g) v ostatních oblastech "magistr" (ve zkratce "Mgr." uváděné před jménem).“

⁵⁵ § 46 odst. 5 zákona o vysokých školách:

„a) v oblasti práva "doktor práv" (ve zkratce "JUDr." uváděné před jménem),

b) v oblasti humanitních, pedagogických a společenských věd "doktor filozofie" (ve zkratce "PhDr." uváděné před jménem),

c) v oblasti přírodních věd "doktor přírodních věd" (ve zkratce "RNDr." uváděné před jménem),

d) v oblasti farmacie "doktor farmacie" (ve zkratce "PharmDr." uváděné před jménem),

e) v oblasti teologie "licenciát teologie" (ve zkratce "ThLic." uváděné před jménem) nebo "doktor teologie" (ve zkratce "ThDr." uváděné před jménem); pro oblast katolické teologie "licenciát teologie".“

k samostatné teoretické a tvůrčí umělecké činnosti. Po úspěšném ukončení studia získává absolvent akademický titul „doktor“ ve zkratce "Ph.D." uváděné za jménem), v oblasti teologie akademický titul "doktor teologie" (ve zkratce "Th.D." uváděné za jménem).⁵⁶

Vysoká škola je oprávněna nevydělečně zveřejňovat bakalářské, rigorózní, diplomové a disertační práce, s čímž absolvent projevuje souhlas v okamžiku odevzdání práce.

Studium jednotlivých studijních programů může probíhat také ve **spolupráci se zahraniční vysokou školou**, pokud má tato škola obsahově obdobný program. Absolvent takového studia získává výše uvedený titul⁵⁷ nebo případně i titul dané zahraniční vysoké školy; v diplomu je uvedena skutečnost, že studium probíhalo ve spolupráci se zahraniční vysokou školou.

Státní zkouška, kterou se studium, ať už bakalářské, magisterské nebo doktorské, ukončuje, probíhá před zkušební komisí⁵⁸ a je veřejná, stejně tak jako její vyhlášení.

Zákon o VŠ upravuje podmínky pro **přijímání uchazečů ke studiu**. Aby mohl být uchazeč o studium na vysokou školu přijat, je nutné, aby měl ukončené střední nebo střední odborné vzdělání, popřípadě i vyšší odborné vzdělání na konzervatoři, pokud se jedná o umělecký obor. K přijetí na navazující magisterský studijní program je podmínkou řádné ukončení bakalářského programu,⁵⁹ stejně tak k přijetí k doktorskému studiu je třeba ukončení magisterského studijního programu.⁶⁰

Vysoká škola si může navíc stanovit své vlastní **podmínky k přijetí**, které se týkají znalostí, schopností, nadání nebo prospěchu z předešlého stupně vzdělání, také podmínky příbuznosti oborů nebo počtu získaných kreditů z určitých předmětů, pokud se jedná o přijímání na navazující magisterský program, a dále může vysoká škola také určit počet přijímaných uchazečů. Při přijímání uchazečů ke studiu je ovšem nutné, aby byly zachovávány tyto ústavněprávní zásady: princip rovnosti v právech, zákaz diskriminace a právo na vzdělání.⁶¹

O splnění požadavků k přijetí se zpravidla rozhoduje na základě **přijímacího řízení**, které je zahájeno doručením přihlášky ke studiu na vysoké škole; o přijetí, či nepřijetí rozhoduje děkan, jde-li o obor vedený fakultou, anebo rektor, jedná-li se o obor

⁵⁶ Viz § 47 zákona o VŠ.

⁵⁷ Blíže § 45 odst. 4, § 46 odst. 4 nebo § 47 odst. 5 zákona o VŠ.

⁵⁸ Členy komise, kteří jsou oprávněni zkoušet, mohou být jen profesori, docenti a odborníci schválení příslušnou vědeckou radou, případně může ministerstvo jmenovat další členy komise z významných odborníků v daném oboru. – viz § 53 zákona o VŠ.

⁵⁹ Zde může být výjimka u uměleckých oborů, kdy mohou být ke studiu přijati i uchazeči bez úplného ukončení středního, středního odborného nebo vyššího odborného vzdělání.

⁶⁰ Viz § 48 zákona o VŠ.

⁶¹ KOPECKÝ, Martin. Rozhodování o přijetí ke studiu na vysokých školách. *Právní rozhledy*, 2000, č. 5, s. 205.

uskutečňovaný vysokou školou. Rozhodnutí o výsledku přijímacího řízení se doručuje uchazeči do vlastních rukou a musí obsahovat odůvodnění a poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání.⁶² Uchazeč je oprávněn k nahlížení do všech materiálů, které mají význam pro rozhodnutí o jeho přijetí ke studiu, minimálně po dobu běhu lhůty pro podání žádosti o přezkoumání,⁶³ ta se podává orgánu, který rozhodnutí vydal, do třiceti dnů ode dne jeho doručení. Rozhodnutí, které bylo vydáno v řízení o přezkoumání rozhodnutí o nepřijetí, musí být odůvodněno. V odůvodnění je nutné uvést konkrétní důvody, ze kterých rozhodnutí vychází, a vypořádat se s námitkami odvolatele tak, aby rozhodnutí mohlo být přezkoumáno.⁶⁴

Poté, co je student přijat na vysokou školu, je nutné, aby se do studia zapsal v termínu, který vysoká škola stanoví, teprve poté se stává studentem té které vysoké školy.

Studium je obvykle **členěno** na ročníky, semestry nebo bloky a probíhá v akademickém roce, který má dvanáct měsíců a jehož začátek stanovuje rektor. V průběhu studia je možné také jeho přerušování, v jehož průběhu osoba není studentem, tím se stává znovu po opětovném zápisu do studia. Na přerušování má vždy ze zákona právo student(ka) v souvislosti s těhotenstvím, porodem nebo rodičovstvím.⁶⁵

Přerušit studium je ovšem možné nejen na žádost studenta, ale v jistých případech, jestliže je pro to důvod, také proti jeho vůli, pokud se postupuje v souladu se zákonem a s vnitřními předpisy vysoké školy.⁶⁶ Takové ustanovení můžeme vidět například ve vnitřním předpisu Univerzity Karlovy Praze.⁶⁷

V průběhu studia má každý student **práva**,⁶⁸ která jsou vymezena zákonem o VŠ, ale také **povinnosti**. Ty jsou dány studijním programem a studijním a zkušebním řádem, především je to povinnost dodržovat vnitřní předpisy vysoké školy a jejich součástí.⁶⁹

⁶² Podrobněji § 49–50 zákona o VŠ.

⁶³ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 5. 9. 2008, sp. zn. 2 As 73/2007-47.

⁶⁴ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006-63.

⁶⁵ Srov. § 54 zákona o VŠ.

⁶⁶ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 23. 12. 2011, sp. zn. 4 As 26/2011-176.

⁶⁷ Čl. 5 odst. 3 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy v Praze: „*Děkan z vlastního podnětu též přerušuje studium studentovi v případě, kdy student, kterému vznikla povinnost uhradit poplatek spojený se studiem podle § 58 odst. 3 nebo 4 zákona o vysokých školách, tento poplatek ve lhůtě 30 dnů od zaslání výzvy do vlastních rukou k zaplacení poplatku nezaplátí...*“

⁶⁸ § 62 odst. 1 zákona o VŠ:

„(1) Student má právo

a) studovat v rámci jednoho nebo více studijních programů,

b) výběru studijních předmětů a vytvoření studijního plánu podle pravidel studijního programu,

c) výběru učitele určitého studijního předmětu vyučovaného více učiteli,

d) konat zkoušky za podmínek stanovených studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem,

e) zapsat se do další části studijního programu, pokud splnil povinnosti stanovené studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem,

f) navrhnout téma své bakalářské, diplomové, rigorózní nebo disertační práce,

Pokud student některou ze svých povinností zaviněně poruší, jedná se o disciplinární delikt, za který může být sankcionován, a to tak, že může být napomenut, podmíněně vyloučen ze studia se stanovením lhůty a podmínek k osvědčení nebo v krajním případě i vyloučen ze studia.⁷⁰

Ukončení studia na vysoké škole je možné několika způsoby. Řádným ukončením je úspěšné absolvování studijního programu, který je ukončen dnem, kdy student vykoná poslední část závěrečné zkoušky; studentovi je poté udělen příslušný akademický titul.⁷¹ Student může dále ukončit studium tím, že jej dobrovolně zanechá nebo pokud nesplňuje požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu anebo jestliže je ze studia vyloučen.⁷² Studium může být ovšem ukončeno i z důvodů stojících na straně vysoké školy, a to pokud je vysoké škole odňata akreditace k danému studijnímu programu nebo pokud tato akreditace zanikne – v tomto případě musí vysoká škola zajistit studentům možnost pokračovat ve studiu stejného nebo obdobného oboru na jiné nebo téže vysoké škole.⁷³

g) používat zařízení a informační technologie potřebné pro studium ve studijním programu v souladu s pravidly určenými vysokou školou,

h) volit a být volen do akademického senátu, pokud byl akademický senát zřízen,

i) na stipendium z prostředků vysoké školy, splní-li podmínky pro jeho přiznání stanovené ve stipendijním řádu.“

⁶⁹ Dále § 63 odst. 3 zákona o VŠ:

„(3) Student je dále povinen

a) hradit poplatky spojené se studiem a uvést skutečnosti rozhodné pro jejich výši,

b) hlásit vysoké škole nebo její součásti, na které je zapsán, adresu určenou pro doručování,

c) dostavit se na předvolání rektora, děkana nebo jimi pověřeného zaměstnance vysoké školy k projednání otázek týkajících se průběhu studia nebo ukončení studia.“

⁷⁰ Podrobněji § 64–67 a § 69 zákona o VŠ.

⁷¹ To dokládá vysokoškolský diplom a dodatek k diplomu.

⁷² Na základě disciplinárního řízení, nebo pokud byl přijat v důsledku podvodu.

⁷³ JURNÍKOVÁ: *Správní právo – zvláštní část ...*, s. 191.

3. Státní správa na úseku veřejných vysokých škol

Vzhledem ke svému autonomnímu postavení je veřejná vysoká škola nadána právem spravovat celou řadu záležitostí týkajících se svého chodu a fungování, má své vlastní vnitřní předpisy a několik samosprávných orgánů. I přesto jsou ale některé oblasti vysokého školství regulovány státem, resp. orgánem státní správy, jehož působnost je zákonem stanovena.

Ústředním orgánem státní správy pro oblast (nejen) vysokého školství je **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, které je zřízeno kompetenčním zákonem,⁷⁴ ten také vymezuje okruh jeho působnosti⁷⁵ a zásady jeho činnosti. V jeho čele stojí člen vlády, tj. ministr,⁷⁶ jedná se tedy o orgán monokratický. Je nadán celostátní územní a dílčí věcnou působností. Bližší vymezení působnosti na úseku vysokých škol již vymezuje zákon o VŠ.

Jednou z nejdůležitějších činností Ministerstva školství ve vztahu k vysokým školám je **registrace vnitřních předpisů**. Vysoká škola je povinna o tuto registraci zažádat u těchto předpisů, které zákon o VŠ taxativně vymezuje.⁷⁷

O registraci žádá Ministerstvo školství rektor vysoké školy. To má devadesátidenní lhůtu na posouzení žádosti. V případě, že žádosti vyhoví, nevydá rozhodnutí o registraci, pouze vyznačí registraci na stejnopisu registrovaného vnitřního předpisu; tímto okamžikem vzniká jeho platnost. Pokud nevyhoví, ministerstvo může stanovit lhůtu ke zjednání nápravy; jestliže k nápravě nedojde, žádost je zamítnuta rozhodnutím. To může nastat, pokud je vnitřní předpis školy v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem.

Ministerstvo školství je oprávněno omezit nebo zcela odejmout vykonávání určité činnosti vysoké školy, například pokud neustavila některý svůj samosprávný orgán, neregistrovala povinné vnitřní předpisy, nemá akreditovaný žádný studijní program nebo byla-li jí pozastavena akreditace všech studijních programů nebo jestliže jedná proti ustanovením zákona o vysokých školách. Při omezení nebo odnětí výkonu působnosti vysoké školy je nutno brát v potaz, nakolik byly nedostatky nebo pochybení závažné. Pokud je to možné, tak ministerstvo nejdříve vyzve vysokou školu k nápravě.⁷⁸

Ministerstvo školství dále vytváří výroční zprávu o stavu vysokých škol a dlouhodobý záměr ministerstva, hodnotí a posuzuje dlouhodobé záměry veřejných a soukromých

⁷⁴ Zákon č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky.

⁷⁵ § 7 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb.:

„Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy je ústředním orgánem státní správy pro předškolní zařízení, školská zařízení, základní školy, střední školy a vysoké školy, pro vědní politiku, výzkum a vývoj, včetně mezinárodní spolupráce v této oblasti, a pro vědecké hodnosti, pro státní péči o děti, mládež, tělesnou výchovu, sport, turistiku a sportovní reprezentaci státu.“

⁷⁶ V současné době je to PhDr. Marcel Chládek, MBA.

⁷⁷ Blíže § 17 odst. 1 zákona o VŠ.

⁷⁸ Podrobněji § 36–38 zákona o VŠ.

vysokých škol, rozděluje vysokým školám státní finanční prostředky z kapitoly školství a kontroluje jejich využití, dále kontroluje hospodaření veřejné vysoké školy,⁷⁹ má rozhodovací pravomoc při udělování akreditace studijních programů, habilitačních řízení a řízení ke jmenování profesorem, může jmenovat členy zkušební komise k závěrečné zkoušce, řídí vysoké školy při vykonávání státní správy, vystupuje v roli nadřízeného správního orgánů k vysoké škole ve správním řízení, zajišťuje fungování Akreditační komise nebo poskytuje vysokým školám metodickou pomoc při tvorbě jejich předpisů a dalších činností.⁸⁰

Část státní správy vykonává také **sama vysoká škola**, jedná se především o vedení matriky studentů, jejímž úkolem je evidence studentů za účelem vytváření rozpočtů a statistik. Zákon o VŠ stanovuje, které údaje se do matriky uvádí.⁸¹ Tyto záznamy do matriky zapisuje osoba, která je zaměstnancem vysoké školy a je k této činnosti speciálně pověřena. Matriky studentů a doklady o událostech jsou archiváliemi.⁸² Pokud někdo prokáže právní zájem, je vysoká škola oprávněna mu poskytnout požadovaný údaj.⁸³

Do oblasti státní správy patří také **uznávání vzdělání dosaženého v zahraničí**.

Ministerstvo školství uznává zahraniční studium tehdy, jestliže je Česká republika vázána mezinárodní smlouvou se zemí, kde je zahraniční vysoká škola zřízena a ministerstvo je touto smlouvou k uznání zmocněno. V ostatních případech je oprávněn vydávat potvrzení o uznání studia, jeho části nebo zkoušky na zahraniční vysoké škole rektor veřejné vysoké školy, která uskutečňuje obdobný studijní program.

Podkladem pro vydání takového osvědčení je originál nebo úředně potvrzená kopie diplomu nebo obdobného dokladu o studiu, popřípadě dodatek nebo doplňující informace k němu.

Jestliže by veřejná vysoká škola (nebo Ministerstvo školství) přišla ke zjištění, že obsahy srovnávaných studijních programů jsou odlišné, tak žádost o uznání dosaženého vzdělání zamítne.⁸⁴

⁷⁹ Při tom postupuje podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád).

⁸⁰ Podrobněji § 87 zákona o VŠ.

⁸¹ Jméno, příjmení, rodné číslo, stav a trvalý pobyt studenta, u cizinců též datum narození, pohlaví, bydliště v České republice a státní občanství, dále údaje o zápisu do studia, předchozím vzdělání, studijním programu, studijním oboru, formě studia, zápisu do vyššího ročníku nebo dalšího bloku, složené státní zkoušce a uděleném akademickém titulu, přerušení studia a ukončení studia. – viz § 88 odst. 2–3 zákona o vysokých školách.

⁸² Zachází se s nimi tedy podle zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů.

⁸³ Blíže § 88 zákona o VŠ.

⁸⁴ Podrobněji § 89–90 zákona o VŠ.

3.1 Akreditace

Jednou z nejvýznamnějších úloh Ministerstva školství ve vztahu k veřejným vysokým školám je rozhodování o **udělení akreditace**, bez níž není možné uskutečňovat studijní program, ať už bakalářský, magisterský nebo doktorský (vysoké školy jejím udělením tedy získávají právo k akreditovaným studijním programům přijímat uchazeče, vyučovat, konat zkoušky a udělovat akademické tituly), také program celoživotního vzdělávání, akreditace je též nutná k tomu, aby mohla vysoká škola konat habilitační řízení nebo řízení ke jmenování profesorem. Účelem tohoto institutu je, aby výuka na vysokých školách byla kvalitní a odborná.

Akreditace je správním aktem – rozhodnutím, ke kterému dává stanovisko Akreditační komise. Akreditaci na úrovni vysokých škol upravuje zákon o VŠ a vyhláška Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č. 42/1999 Sb., o obsahu žádosti o akreditaci studijního programu.

Žádost o udělení akreditace studijního programu, jejíž náležitosti vymezuje zákon o VŠ,⁸⁵ podává vysoká škola⁸⁶ písemně Ministerstvu školství, které ji ihned postoupí Akreditační komisi (dále jen „komise“). Ta žádost posoudí ve lhůtě 120 dnů ode dne doručení. Pokud žádost obsahuje vady, může komise vyzvat vysokou školu k jejich odstranění.⁸⁷ Jestliže vysoká škola vady neodstraní, pokračuje komise v posuzování původní žádosti. Výsledkem posuzování komise je vydání **stanoviska**, na jehož základě poté vydá Ministerstvo školství ve lhůtě 30 dnů rozhodnutí o udělení či neudělení akreditace.

Zákon o VŠ taxativně uvádí důvody, ze kterých akreditaci **neudělí**.⁸⁸

⁸⁵ Viz § 79 odst. 1 zákona o VŠ, podrobněji vyhláška Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č. 42/1999 Sb., o obsahu žádosti o akreditaci studijního programu.

⁸⁶ Mimo vysokou školu může podat žádost o akreditaci také právnická osoba, která má sídlo na území členského státu Evropské unie a která se zabývá vzdělávací, vědeckou, výzkumnou, vývojovou, inovační, uměleckou nebo další tvůrčí činností. Je nutné, aby měla uzavřenou smlouvu s vysokou školou, se kterou bude při uskutečňování studijního programu spolupracovat. – viz § 81 zákona o VŠ.

⁸⁷ K tomu určí vysoké škole přiměřenou lhůtu, ve které je lhůta k posouzení akreditace pozastavena.

⁸⁸ § 79 odst. 5 zákona o VŠ:

„Ministerstvo akreditaci neudělí, jestliže:

- a) studijní program neodpovídá požadavkům uvedeným v části čtvrté tohoto zákona,
- b) studijní program není dostatečně zabezpečen po stránce personální, přístrojové a informační,
- c) uskutečňování studijního programu není finančně nebo materiálně a technicky zabezpečeno,
- d) vysoká škola neskýtá záruku řádného zajištění výuky,
- e) v žádosti byly uvedeny nesprávné údaje rozhodné pro akreditaci,
- f) Akreditační komise nevydala souhlasné stanovisko,
- g) právnická osoba žádající o udělení akreditace byla pravomocně odsouzena za trestný čin, pro který neskýtá záruku řádného uskutečňování akreditovaného studijního programu, pokud se na ni podle zákona nehledí, jako by za takový trestný čin odsouzena nebyla; pro účely posouzení, zda je dán tento důvod neudělení akreditace, si ministerstvo vyžádá výpis z evidence Rejstříku trestů podle jiného právního předpisu; žádost o vydání výpisu z evidence Rejstříku trestů a výpis z evidence Rejstříku trestů se předávají v elektronické podobě, a to způsobem umožňujícím dálkový přístup.“

Platnost akreditace je nejvýše deset let, přičemž je možné zažádat také o její prodloužení, a to i opakovaně. Při prodlužování platnosti akreditace je možné, aby byl obsah studijního programu změněn, ovšem ne nijak podstatně, jsou možné pouze určité dílčí změny. Pokud takto upravený program Ministerstvo školství schválí, je nutné v odůvodnění rozhodnutí uvést, o jaké změny se jedná a také jaký vliv budou mít na finanční, materiální nebo technické zabezpečení programu.⁸⁹

Akreditace **zaniká** zrušením studijního programu nebo uplynutím doby, na kterou byla udělena. Po zániku akreditace je vysoká škola povinna zajistit studentům možnost pokračování ve studiu ve stejném, popřípadě obdobném programu na téže nebo jiné vysoké škole.⁹⁰

Postup při udělování akreditace k habilitačnímu řízení či k řízení ke jmenování profesorem probíhá obdobně. Také tady vymezuje zákon náležitosti žádosti o akreditaci a důvody pro její neudělení. Při posuzování nahlíží komise především na skutečnosti týkající se vzdělávací, vědecké, výzkumné, vývojové, inovační, umělecké nebo další tvůrčí činnosti v daném oboru.⁹¹

Řízení o udělení akreditace je procesním postupem, subsidiárně se zde tedy použije správní řád. Zákon o VŠ na výkon působnosti Akreditační komise a jejích pracovníků vylučuje aplikaci kontrolního řádu, což bylo zavedeno novelou z roku 2014 tohoto zákona.⁹²

3.2 Akreditační komise

Jak již vyplynulo z textu, důležitou úlohu při udělování akreditace má Akreditační komise (dále jen „komise“), jejímž stěžejním úkolem je dbát o kvalitu vzdělávání na vysokých školách a hodnotit jejich činnost.⁹³

Komise je nezávislá a veškerá její činnost je plně v její kompetenci a Ministerstvo školství do ní nemůže zasahovat.⁹⁴

Komise má možnost pro svou činnost a odbornou přípravu jednání zřizovat stálé nebo účelové **pracovní skupiny** – ty se zřizují pouze na dobu potřebnou k vykonání úkolu, pro který byly zřízeny. Členem pracovní skupiny, který je při výkonu své funkce nezastupitelný, může být také osoba, která není členem komise. V čele pracovní skupiny stojí

⁸⁹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 15. 5. 2013, sp. zn. 1 Aps 3/2013-43.

⁹⁰ Viz § 78–80 zákona o VŠ.

⁹¹ Blíže § 82 zákona o VŠ.

⁹² GADASOVÁ, Dalimila. In SLÁDEČEK: *Správní právo, zvláštní část ...*, s. 190.

⁹³ Vzdělávací a vědeckou, výzkumnou, vývojovou a inovační, uměleckou nebo další tvůrčí činnost.

⁹⁴ Čl. 1 Memoranda ministryně školství, mládeže a tělovýchovy o nezávislosti Akreditační komise.

její předseda, který je odpovědný za její činnost a jednání, organizuje jednání pracovní skupiny, nebo k tomu pověřuje jiného člena, a sestavuje program zasedání.⁹⁵

V současnosti má komise 22 stálých pracovních skupin pro tyto obory: aplikovaná informatika a výpočetní technika; biologie a ekologie; chemie; ekonomie; farmacie; filologie a literární vědy; filozofie, teologie a religionistika; fyzika; geovědy; historie; lékařství; matematika a teoretická informatika; nelékařské zdravotnické obory; oborové didaktiky; pedagogika, psychologie a kinantropologie; právo a veřejná správa; sociální vědy; technické obory; umění a uměnovědy; veterinární medicína; vojenské a bezpečnostní obory a zemědělství, lesnictví a potravinářství.⁹⁶

Činnost komise, její organizační strukturu, postupy při jednání a další záležitosti upravuje **Statut Akreditační komise** (dále jen „Statut“), který schvaluje vláda.⁹⁷ Kromě hodnocení činnosti vysokých škol a kvality akreditovaných činností komise projednává další záležitosti, ke kterým vydává stanoviska. Jedná se o žádosti o akreditaci studijních programů nebo žádosti o oprávnění konat habilitační řízení a řízení ke jmenování profesorem, zřízení, sloučení, splynutí, rozdělení nebo zrušení fakulty univerzitní vysoké školy, udělení státního souhlasu pro právnickou osobu, která chce působit jako soukromá vysoká škola, určení typu vysoké školy nebo námítky žadatelů zpochybňující správnost stanovisek komise.⁹⁸

V případě nedostatků vysoké školy nebo právnické osoby při uskutečňování akreditovaných činností může komise určit lhůtu ke zjednání nápravy. Při závažných nedostacích při uskutečňování studijních programů je komise oprávněna navrhnout Ministerstvu školství, aby vysoké škole akreditaci pozastavilo, omezilo či zcela odňalo (u habilitačního řízení či řízení ke jmenování profesorem lze akreditaci pozastavit nebo odejmout). To je možné také v případě, kdy se vyskytly okolnosti, které by neumožňovaly udělit souhlas k akreditaci.⁹⁹

Komise každoročně zveřejňuje výroční zprávu o své činnosti, ve které jsou obsaženy výsledky hodnocení, přehled stanovisek komise a další komisí přijaté závěry.

Komisi tvoří **21 členů**, kteří jsou jmenováni vládou na návrh ministra školství, který tak učiní na základě doporučení reprezentace vysokých škol, Rady pro výzkum a vývoj a Akademie věd České republiky, se kterými návrh projedná; jedná se o osoby, které jsou

⁹⁵ Čl. 9–11 Statutu Akreditační komise.

⁹⁶ Akreditační komise Česká republika. *Stálé pracovní skupiny AK* [online]. akreditacnikomise.cz, [cit. 25. února 2015]. Dostupné na <<http://www.akreditacnikomise.cz/cs/stale-pracovni-skupiny-ak.html>>.

⁹⁷ Statut v aktuálním znění je schválen Vládou ČR usnesením č. 744 ze dne 28. července 2004.

⁹⁸ Čl. 1 Statutu Akreditační komise.

⁹⁹ Srov. § 85 zákona o VŠ.

všeobecně uznávanými odbornými autoritami.¹⁰⁰ Funkční období členů komise je šest let, přičemž každé dva roky je obměněna jedna třetina členů, obdobně jako je tomu u Senátu Parlamentu České republiky. Při první volbě skoční jedné třetině funkční období po dvou letech a druhé třetině po čtyřech letech. Členové komise jsou při své činnosti nezávislí a jejich funkce je neslučitelná s funkcí rektora, prorektora nebo děkana.¹⁰¹ Zúčastňují se zasedání a jednání, na kterých mají právo hlasovat, v rámci jim určené působnosti připravují podklady pro vydání stanovisek, jsou oprávněni navrhnout zřízení pracovní skupiny a vykonávají další činnosti z pověření komise nebo jejího předsedy.¹⁰²

Za činnost komise je odpovědný její **předseda**, který svolává a řídí zasedání komise, předkládá ministrovi školství stanoviska komise, může se také účastnit projednávání záležitostí týkajících se komise na ministerstvu nebo jiných institucích a vykonává další činnosti z pověření komise.¹⁰³ V současné době je předsedkyní prof. PhDr. Vladimíra Dvořáková, CSc., která je od roku 2012 ve svém druhém funkčním období a je zároveň předsedkyní pracovní skupiny pro sociální věci.

Předsedu zastupuje v době jeho nepřítomnosti **místopředseda**, mezi jehož další úkoly patří řízení pracovních skupin, odpovědnost za ně a spolupráce s tajemníkem při zajišťování jejich činnosti. Místopředsedou je aktuálně prof. Ing. Jan Roda, CSc.

Administrativně, materiálně a finančně zajišťuje činnost komise Ministerstvo školství prostřednictvím **sekretariátu** komise. V jeho čele stojí **tajemník**, který sekretariát vede, má právo účastnit se jednání komise a pracovních skupin, ovšem bez práva hlasovat. Tajemníka, kterým je nyní PhDr. Jiří Smrčka, Ph.D., jmenuje a odvolává ministr na návrh předsedy komise.¹⁰⁴

Komise zasedá nejméně třikrát ročně¹⁰⁵ a její jednání může být zahájeno z podnětu předsedy nebo místopředsedy komise nebo nejméně jedné třetiny členů komise nebo na návrh ministra školství.

Jednací řád komise je obsažen ve Statutu v článku 12. Zasedání svolává předseda komise, a to vždy tak, aby byla zachována lhůta 120 dnů pro posouzení žádosti. Členové

¹⁰⁰ Celé aktuální složení komise je přílohou č. 2 k této bakalářské práci.

¹⁰¹ Viz § 83 zákona o VŠ.

¹⁰² Blíže čl. 7 Statutu Akreditační komise.

¹⁰³ Viz čl. 5 tamtéž.

¹⁰⁴ Viz čl. 8 tamtéž.

¹⁰⁵ Termíny zasedání Akreditační komise v roce 2015:

2.–4. února 2015,

13.–15. dubna 2015,

15.–17. června 2015,

14.–16. září 2015,

23.–25. listopadu 2015.

komise jsou při jejím zasedání nezastupitelní. Zasedání komise jsou neveřejná, kromě členů se jich mohou zúčastnit také představitelé ministerstva nebo reprezentace vysokých škol. Pokud se jedná o projednávání záležitostí týkajících se určité pracovní skupiny, mohou se jednání účastnit i členové této skupiny, kteří nejsou členy komise, mají však pouze poradní hlas. Dále mohou být přizvány i další osoby.¹⁰⁶

Žádost obdrží sekretariát komise, který ji neprodleně předá pověřenému členovi komise nebo předsedovi pracovní skupiny a ostatní členy komise informuje o žádosti prostřednictvím elektronických prostředků, ti pak mohou, rovněž elektronicky, posílat sekretariátu svá stanoviska. Komise rozhoduje hlasováním, přičemž je nutná přítomnost alespoň dvou třetin členů a ke schválení návrhů je třeba souhlasu nadpoloviční většiny všech členů komise.¹⁰⁷

Statut dává také možnost, aby byla v určitých případech žádost projednána tzv. **distanční formou**, a to tehdy, pokud by hrozilo nedodržení lhůty pro posouzení žádosti. Touto distanční formou je žádost projednávána bez zasedání komise a také bez ústního projednání, členové v tomto případě hlasují nebo se jinak vyjadřují písemně, telefaxem nebo elektronicky. Pro zasílání vyjádření je stanovena lhůta, ve které, aby byl návrh přijat, je nutné, aby se k návrhu vyjádřily alespoň dvě třetiny členů a většina členů komise projevila s návrhem souhlas. Takovýto návrh usnesení zpracovává předseda komise nebo jím pověřený člen komise a členům komise je rozesílá spolu se stanovenou lhůtou k vyjadřování tajemník komise.¹⁰⁸

Na tomto místě považuji za vhodné zmínit, že výše zmiňovaná Akreditační komise je odlišná od té, která dává stanoviska k akreditaci vzdělávacích programů **vyšších odborných škol**.

Členy této komise jmenuje ministr školství. Stejně jako „vysokoškolská“ Akreditační komise má i tato 21 členů jmenovaných na šest let. Kromě vydávání stanovisek ke vzdělávacím programům je jejím úkolem i posuzování dalších věcí týkajících se vyššího odborného školství, které jí ministr školství předloží. Její vnitřní organizaci, způsob jednání a další záležitosti upravuje Statut Akreditační komise, který vydává Ministerstvo školství, které zároveň zabezpečuje fungování komise po finanční, materiální i organizační stránce. Jedná se tedy o odborný poradní orgán Ministerstva školství.¹⁰⁹

¹⁰⁶ Viz čl. 12 odst. 6 Statutu Akreditační komise.

¹⁰⁷ Čl. 12 odst. 7–9 tamtéž.

¹⁰⁸ Čl. 5 písm. a) a čl. 12 odst. 10–11 tamtéž.

¹⁰⁹ VALENTA, Jiří. *Školské zákony a prováděcí předpisy s komentářem právní stav k 1. 1. 2013*. 5. vydání. Olomouc: ANAG, 2013. s. 121–122.

3.3 Akreditace a Právnická fakulta Univerzity Palackého v Olomouci

Právnická fakulta Univerzity Palackého v Olomouci (dále jen „Právnická fakulta“) má v současné době **akreditované 4 studijní programy**. Dva obory bakalářské, z toho jeden už pouze na distudování, jeden magisterský, jeden magisterský navazující a pět oborů doktorských (v prezenční i kombinované formě).¹¹⁰

Již od obnovení Právnické fakulty v roce 1991¹¹¹ je zde akreditován „základní“ pětiletý magisterský studijní program Právo a právní věda se studijním oborem Právo v prezenční formě. Absolventům tohoto programu je udílen titul magistr a od roku 2009 získala fakulta oprávnění konat rigorózní řízení včetně udílení titulu JUDr.¹¹²

Roku 2006 přibyla akreditace dalších programů – navazujícího programu Politologie se studijním oborem Evropská studia se zaměřením na evropské právo a bakalářského programu Právní specializace s oborem Právo ve veřejné správě, ke kterému přibyl v roce 2008 další obor – Vyšší justiční úředník. Akreditace tohoto oboru však končí již v roce 2016 a v současné době už není možné se k jeho studiu přihlásit, lze pouze dokončit zde započaté studium.

Roku 2009 došlo k akreditaci doktorského studijního programu Teoretické správní vědy s obory Ústavní právo, Trestní právo, Správní právo a Občanské právo, čímž se fakulta zařadila mezi plnohodnotné právnické fakulty.¹¹³ Nejmladším studijním oborem je Evropské a mezinárodní právo v doktorském programu, který byl takto rozšířen teprve v roce 2014.¹¹⁴

O Právnické fakultě jednala komise naposledy na zasedání ve Skalském Dvoře ve dnech 15.–17. září 2014, kdy byl udělen souhlas k akreditaci habilitačního řízení v oboru občanské právo na čtyři roky.¹¹⁵

Naposledy byla Právnická fakulta **hodnocena** komisí v dubnu 2012. Konkrétně se jednalo o hodnocení doktorských studijních programů. Hodnocen byl následující program:

¹¹⁰ Jejich přehled je uveden v příloze č. 3 k této práci.

¹¹¹ Viz str. 13, poznámka pod čarou č. 26.

¹¹² HRUŠÁKOVÁ, Milana a kol. *20 let obnovené Právnické fakulty olomoucké univerzity*. Praha: Leges, 2011. s. 85 a 87.

¹¹³ Tamtéž s. 85.

¹¹⁴ Akreditační komise Česká republika. *Zápis č. 03–14 ze zasedání Akreditační komise 16.–18. června 2014, Doksy* [online]. akreditacnikomise.cz, [cit. 5. března 2015]. Dostupné na <http://www.akreditacnikomise.cz/attachments/article/515/zapis_ak_03_2014.pdf>.

¹¹⁵ Akreditační komise Česká republika. *Zápis č. 04–14 ze zasedání Akreditační komise 15.–17. září 2014, Skalský Dvůr* [online]. akreditacnikomise.cz, [cit. 5. března 2015]. Dostupné na <<http://www.akreditacnikomise.cz/cs/zapisy-ze-zasedani/2014/522-zapis-04-2014.html>>.

Název studijního programu	Název studijního oboru	Standardní doba studia	Konec platnosti akreditace
Teoretické právní vědy	Občanské právo	3	1. 11. 2018
Teoretické právní vědy	Trestní právo	3	1. 11. 2018
Teoretické právní vědy	Správní právo	3	1. 11. 2018
Teoretické právní vědy	Ústavní právo	3	1. 11. 2018

Hodnoceno bylo personální zabezpečení programu, vybrané disertační práce, oblast studentů a plnění studijního programu a studijní plánu a také jejich administrativní zajištění.

Pracovní skupina, která hodnocení prováděla, přišla k závěru, že tento studijní program vcelku splňuje požadavky, které jsou na doktorský studijní program kladeny, a že je realizován v souladu s udělenou akreditací.

Výraznější nedostatky shledala pracovní skupina zejména v oblasti personálního zajištění programu, kde v mnoha případech nebyly splněny Standardy Akreditační komise. U oborové rady, kde je vyžadováno dostatečné zastoupení členů s plným úvazkem na dané fakultě a zároveň takovým, aby celkově nepřesahoval 1,75,¹¹⁶ značná část jejich členů tento požadavek nesplňovala nebo chyběly údaje o jejich působení. Co se týče samotných školitelů, tak převažovalo zastoupení nehabilitovaných akademických pracovníků, přestože Standardy Akreditační komise vyžadují zvláště docenty a profesory.

Ze závěrečné zprávy z hodnocení je tedy nejvýraznějším požadavkem upravení personálního zajištění doktorského studijního programu tak, aby odpovídalo Standardům Akreditační komise.¹¹⁷

Univerzita Palackého jako taková byla naposledy předmětem jednání komise na zasedání v Litomyšli ve dnech 2.–4. února 2015, kdy byla posuzována žádost Filosofické fakulty o rozšíření nebo prodloužení platnosti akreditace čtyř studijních programů a dále byla hodnocena zpráva o uskutečňování akreditovaných činností Fakulty tělesné kultury v jednom studijním programu.¹¹⁸

¹¹⁶ Součet všech uzavřených pracovních poměrů na vysokých školách a jiných institucích.

¹¹⁷ Akreditační komise Česká republika. *Závěrečná zpráva Akreditační komise o hodnocení doktorských studijních programů na Právnické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, duben 2012.* [online]. akreditacnikomise.cz, [cit. 7. března 2015]. Dostupné na <<http://www.akreditacnikomise.cz/cs/hodnoceni-vysokych-skol/zpravy-z-hodnoceni-dsp/384-zprava-o-hodnoceni-dsp-na-prf-upol.html>>.

¹¹⁸ Akreditační komise Česká republika. *Zápis č. 01–15 ze zasedání Akreditační komise 2.–4. února 2015, Litomyšl* [online]. akreditacnikomise.cz, [cit. 5. března 2015]. Dostupné na <http://www.akreditacnikomise.cz/attachments/article/515/zapis_ak_03_2014.pdf>.

Závěr

Ve své bakalářské práci jsem se zabývala tématem Veřejná vysoká škola. V souladu s cílem vytyčeným v úvodu práce jsem tuto oblast popsala zejména z pohledu zákonné úpravy a vytvořila přehledný text, který by pomohl případným čtenářům zorientovat se v dané problematice, případně sloužil i jako studijní materiál, a v neposlední řadě jsem toto téma více přiblížila sama sobě.

Vzhledem k tomu, že je tato oblast značně rozsáhlá, jsem však ve své práci neobsáhla všechny oblasti týkající se veřejné vysoké školy, nevěnovala jsem se tedy proto problematice jejího hospodaření a majetkových záležitostí a jenom stručně jsem zmínila její vnitřní předpisy, taktéž jsem se nezabývala soukromými a státními vysokými školami. Zaměřila jsem se spíše na státní správu, zejména na oblast akreditace.

Nejprve jsem charakterizovala vysoké školství v České republice z obecného hlediska, vymezila jej jako nevyšší článek vzdělávací soustavy a centrum vzdělanosti, jak jej označuje zákon o VŠ, rozlišila jsem jednotlivé typy vysokých škol a zařadila tak veřejné vysoké školy do kontextu s ostatními školami.

Následně jsem se zabývala právními prameny, ze kterých úprava vysokého školství vychází. Nejprve jsem se zaměřila na vnitrostátní úpravu, rozebrala jsem zejména relevantní práva vymezená v Listině základních práv a svobod, která jsem doplnila o související judikaturu. Po zákonné i podzákonné české právní úpravě jsem zmínila také prameny evropské a mezinárodní a vybrala některá stěžejní ustanovení z nich.

Dále jsem stručně popsala vývoj vysokého školství v Evropě a na našem území od dob středověku, kdy bylo šíření vzdělanosti v rukou církve, až po současnou právní úpravu.

Druhá kapitola nese název Veřejná vysoká škola a při jejím zpracování mi byl výchozím zdrojem převážně zákon o VŠ, jelikož je to stěžejní předpis, který tuto oblast upravuje. Nejprve jsem popsala zřizování, popřípadě zrušování veřejné vysoké školy a dále jsem stručně vymezila vnitřní předpisy, kterými se při svém fungování řídí. V následující části práce jsem popsala jednotlivé orgány veřejné vysoké školy a jejich působnost; jak samosprávné, kterými jsou akademický senát, rektor, vědecká rada a disciplinární komise, tak tzv. další orgány, kterými jsou správní rada a kvestor.

Dále jsem se zabývala členěním veřejné vysoké školy, charakterizovala jednotlivé její části, tj. fakulty, vysokoškolské ústavy, jiná pracoviště pro vzdělávací a inovační, uměleckou nebo další tvůrčí činnost, kterým je např. vysokoškolský lesní nebo zemědělský statek a účelová zařízení. Do této části jsem zařadila také fakultní nemocnice, resp. kliniky

a ústavy, které jsou společnými pracovišti fakultních nemocnic a lékařských fakult. Domnívám se, že vzhledem k jejich funkci je lze také zařadit mezi odborná pracoviště vysoké školy, neboť zde probíhá praktická výuka studentů zdravotnických oborů a je zde také uskutečňována výzkumná a vývojová činnost.

Další část je věnována institutům, které se týkají samotného studia na veřejné vysoké škole, rozebrala jsem tedy jednotlivé studijní programy – bakalářský, magisterský a doktorský, popsala jsem postup při přijímání uchazečů ke studiu, včetně podmínek pro přijetí, dále jsem uvedla, jak je možné studium ukončit, popřípadě také přerušit, zmínila jsem také práva a povinnosti studentů.

V poslední kapitole jsem se již zabývala státní správou na úseku veřejných vysokých škol. Nejprve jsem popsala, jakou působnost zde vykonává Ministerstvo školství, které plní roli ústředního orgánu státní správy v této oblasti. Určitou část státní správy ovšem vykonává také sama vysoká škola, což jsem uvedla dále. Jednou z nejvýznamnějších úloh Ministerstva školství je udělování akreditace, tomuto institutu je tedy věnována samostatná podkapitola, ve které se jsem popsala postup při jejím udělování, její platnost a také zánik.

Podrobněji jsem se zabývala Akreditační komisí, která tady hraje nezanedbatelnou roli, přičemž jsem vycházela převážně z jejího Statutu. Vymezila jsem činnost komise, její organizační strukturu, členy, pracovní skupiny a postupy při jednání a v závěru podkapitoly jsem ji odlišila od Akreditační komise vyšších odborných škol.

Poslední část práce jsem chtěla pojat více prakticky, zaměřila jsem se tedy na akreditaci ve vztahu k Právnické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, jelikož jsem sama studentkou této fakulty. Nejdřív jsem uvedla, jaké má naše fakulta akreditované studijní programy a zjistila jsem, jak byly tyto programy od obnovení Právnické fakulty v roce 1991 postupně akreditovány. Poté jsem popsala, jak byla Právnická fakulta naposledy Akreditační komisí hodnocena. V této části práce jsem čerpala zejména ze zápisů ze zasedání komise, které jsou zveřejňovány na internetových stránkách komise.

Na samotný závěr práce považuji za vhodné uvést, že se připravuje novela zákona o VŠ, která má zavést do oblasti vysokého školství celou řadu změn,¹¹⁹ z nichž nejvýraznější se budou dotýkat hodnocení kvality vysokých škol a akreditace studijních programů; v souvislosti s těmito změnami bude zřízen Národní akreditační úřad vysokých škol, který má

¹¹⁹ Novela bude upravovat například postavení zahraničních vysokých škol nebo jejich poboček na území České republiky nebo přezkumné řízení o vyslovení neplatnosti vykonání státní zkoušky nebo její části nebo obhajoby disertační práce a o vyslovení neplatnosti habilitačního řízení. – viz Vláda České republiky. *Legislativní rada vlády schválila návrh zákona o vysokých školách* [online]. vlada.cz, [cit. 15. března 2015]. Dostupné na <<http://www.vlada.cz/cz/clenove-vlady/pri-uradu-vlady/jiri-dienstbier/aktualne/legislativni-rada-vlady-schvalila-navrh-zakona-o-vysokych-skolach-126724/>>.

nahradiť stávající Akreditační komisi. Připravovaná novela definuje zavedený pojem institucionální akreditace,¹²⁰ která bude vysokým školám udělována na 10 let (při prvním udělení na 5 let) a umožní jim samostatně vytvářet studijní programy, aniž by byly akreditovány, a nově vymezuje také pojem akreditace.¹²¹ Její udělování bude zcela v rukou již zmiňovaného Akreditačního úřadu, který nebude dávat pouze stanoviska, jak je tomu doposud v případě Akreditační komise, ale bude sám vydávat rozhodnutí o udělení akreditace. Akreditační úřad bude zřízen jako organizační jednotka Ministerstva školství, které bude materiálně, finančně i administrativně zajišťovat jeho činnost.

V souvislosti s novelou jsem nahlédla do připomínek Akreditační komise k tomuto návrhu, která nový systém akreditací kritizuje, a to mimo jiné pro to, že to nejen pro vysoké školy, ale také pro stát bude představovat nárůst byrokracie a administrativní zátěže.¹²²

Ministr školství, PhDr. Marcel Chládek, MBA, předpokládá, že po zavedení novely dojde k úbytku vysokých škol, které se nepřizpůsobí novým požadavkům, což považuje za žádoucí, neboť na počet obyvatel je v našem státě vysokých škol přebytek. Změna zákona podle něj také přispěje ke stabilizaci v oblasti vysokého školství.¹²³

Vzhledem k cíli, který jsem si v úvodu práce vytyčila, jsem zpracovala přehledný popis tématu veřejná vysoká škola, vyjma výše zmiňovaných oblastí. S ohledem na připravovanou změnu zákona o VŠ, jenž má nabýt platnosti 1. září 2015, je však zřejmé, že v této problematice dojde ke značným změnám, uvidíme tedy, jaký dopad na stav vysokého školství bude mít tato novela v budoucnu.

¹²⁰ §78 odst. 2 návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), a některé další zákony:

„*Institucionální akreditaci se uděluje vysoké škole oprávnění samostatně vytvářet a uskutečňovat určený typ nebo určené typy studijních programů v určené oblasti nebo v určených oblastech vzdělávání.*“

¹²¹ §78 odst. 4 návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), a některé další zákony:

„*Akreditaci studijního programu se uděluje vysoké škole oprávnění uskutečňovat určitý studijní program daného typu a profilu v případě, že takové oprávnění nevyplývá z institucionální akreditace.*“

¹²² Akreditační komise. *Připomínky Akreditační komise k návrhu novely zákona o vysokých školách* [online]. akreditačníkomise.cz, cit. 15. března 2015]. Dostupné na <<http://www.akreditačníkomise.cz/attachments/article/483/P%C5%99ipom%C3%ADnky%20AK%20k%20novele%20ZV%C5%A0.pdf>>.

¹²³ JAŠKOVÁ, Michaela. *Novela vysokoškolského zákona – co by se mělo dít?* [online]. studentpoint.cz, 4. ledna 2015 [cit. 16. března 2015]. Dostupné na <<http://www.studentpoint.cz/180-blog/17543-novela-vysokoskolskeho-zakona-co-by-se-melo-dit#.VQg3cOGj-HR>>.

Seznam použitých zdrojů

Literatura:

- KLÍMA, Karel a kol. *Komentář k Ústavě a Listině – 2. díl*. 2. vydání. Plzeň: Aleš Čeněk, 2009. 1441 s.
- SLÁDEČEK, Vladimír, POUPEROVÁ, Olga a kol. *Správní právo – zvláštní část (vybrané kapitoly)*. 2. vydání. Praha: Leges, 2014. 496 s.
- JŮVA, Vladimír sen. a jun. *Stručné dějiny pedagogiky*. 4. rozšířené vydání. Brno: Paido, 1997. 76 s.
- KÁDNER, Otakar. *Vývoj a dnešní soustava školství*. Praha: Sfinx, Publishers, 1929. 549 s.
- JURNÍKOVÁ, Jana a kol. *Správní právo – zvláštní část*. 6. doplněné vydání. Brno: MU 2009. 397 s.
- VALENTA, Jiří. *Školské zákony a prováděcí předpisy s komentářem právní stav k 1. 1. 2013*. 5. vydání. Olomouc: ANAG, 2013. 920 s.
- HORÁK, Josef, KRATOCHVÍL Milan. *Nástin dějin pedagogiky*. 3. vydání. Liberec: Technická univerzita, 2001. 121 s.
- HRUŠÁKOVÁ, Milana a kol. *20 let obnovené Právnické fakulty olomoucké univerzity*. Praha: Leges, 2011. 144 s.

Právní předpisy:

- zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o vysokých školách)
- usnesení předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky, ve znění pozdějších předpisů
- zákon č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů
- vyhláška č. 120/1976 Sb., o Mezinárodním paktu o občanských a politických právech a Mezinárodním paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech
- sdělení č. 627/1992 Sb., o Evropské úmluvě o rovnocennosti dokladů umožňujících přístup na vysoké školy č. 15
- sdělení č. 60/2000 Sb.m.s., o sjednání Úmluvy kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu
- zákon č. 35/1946 Sb., o obnovení univerzity v Olomouci, ve znění pozdějších předpisů

- zákon č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách), ve znění pozdějších předpisů
- vyhláška Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č. 42/1999 Sb., o obsahu žádosti o akreditaci studijního programu

Interní předpisy:

- Memorandum ministryně školství, mládeže a tělovýchovy o nezávislosti Akreditační komise
- Statut Akreditační komise
- X. Úplné znění Statutu Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 11. listopadu 2014
- VII. Úplné znění Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy v Praze ze dne 11. června 2013

Judikatura:

- náleží Ústavního soudu ČR ze dne 3. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 32/95
- rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 5. 9. 2008, sp. zn. 2 As 73/2007-47
- rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006-63
- rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 23. 12. 2011, sp. zn. 4 As 26/2011-176
- rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 15. 5. 2013, sp. zn. 1 Aps 3/2013-43

Odborné články:

- KUDROVÁ, Veronika. Soudní přezkum rozhodnutí vysoké školy z pohledu vybrané judikatury. *Správní právo*, 2009, č. 4, s. 233.
- KOPECKÝ, Martin. Rozhodování o přijetí ke studiu na vysokých školách. *Právní rozhledy*, 2000, č. 5, s. 205.

Internetové zdroje:

- ČERNÁ, Lucie. *Organizace terciárního vzdělávání – vysoké školy* [online]. vysokeskoly.cz, 26. dubna 2010 [cit. 16. února 2015]. Dostupné na <<http://www.vysokeskoly.cz/clanek/organizace-terciarniho-vzdelavani-vysoke-skoly>>.
- Český statistický úřad. *Tab. 12.08 Vysoké školy (1989–2013)* [online]. czso.cz, 16. května 2014 [cit. 15. února 2015]. Dostupné na <http://www.czso.cz/csu/2014edicniplan.nsf/publ/320181-14-n_2014>.

- Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy. *Seznam platných předpisů v resortu školství, mládeže a tělovýchovy* [online]. msmt.cz, [cit. 26. ledna 2015]. Dostupné na <<http://www.msmt.cz/dokumenty>>.
- Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy. *Evropská spolupráce ve vzdělávání a odborné přípravě (Education and training 2020)* [online]. msmt.cz, [cit. 9. února 2015]. Dostupné na <<http://www.msmt.cz/mezinarodni-vztahy/evropska-spoluprace-ve-vzdelavani-a-odborne-priprave>>.
- Akreditační komise Česká republika. *Stálé pracovní skupiny AK* [online]. akreditacnikomise.cz, [cit. 25. února 2015]. Dostupné na <<http://www.akreditacnikomise.cz/cs/stale-pracovni-skupiny-ak.html>>.
- Akreditační komise Česká republika. *Zápis č. 03–14 ze zasedání Akreditační komise 16.–18. června 2014, Doksy* [online]. akreditacnikomise.cz, [cit. 5. března 2015]. Dostupné na <http://www.akreditacnikomise.cz/attachments/article/515/zapis_ak_03_2014.pdf>.
- Akreditační komise Česká republika. *Závěrečná zpráva Akreditační komise o hodnocení doktorských studijních programů na Právnické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, duben 2012.* [online]. akreditacnikomise.cz, [cit. 7. března 2015]. Dostupné na <<http://www.akreditacnikomise.cz/cs/hodnoceni-vysokych-skol/zpravy-z-hodnoceni-dsp/384-zprava-o-hodnoceni-dsp-na-prf-upol.html>>.
- Akreditační komise Česká republika. *Zápis č. 01–15 ze zasedání Akreditační komise 2.–4. února 2015, Litomyšl* [online]. akreditacnikomise.cz, [cit. 5. března 2015]. Dostupné na <http://www.akreditacnikomise.cz/attachments/article/515/zapis_ak_03_2014.pdf>.
- Akreditační komise Česká republika. *Zápis č. 04–14 ze zasedání Akreditační komise 15.–17. září 2014, Skalský Dvůr* [online]. akreditacnikomise.cz, [cit. 5. března 2015]. Dostupné na <<http://www.akreditacnikomise.cz/cs/zapisy-ze-zasedani/2014/522-zapis-04-2014.html>>.
- Vláda České republiky. *Legislativní rada vlády schválila návrh zákona o vysokých školách* [online]. vlada.cz, [cit. 15. března 2015]. Dostupné na <<http://www.vlada.cz/cz/clenove-vlady/pri-uradu-vlady/jiri-dienstbier/aktualne/legislativni-rada-vlady-schvalila-navrh-zakona-o-vysokych-skolach-126724/>>.

- Akreditační komise. *Připomínky Akreditační komise k návrhu novely zákona o vysokých školách* [online]. akreditacnikomise.cz, cit. 15. března 2015]. Dostupné na <<http://www.akreditacnikomise.cz/attachments/article/483/P%C5%99ipom%C3%ADnky%20AK%20k%20novele%20ZV%C5%A0.pdf>>.
- JAŠKOVÁ, Michaela. *Novela vysokoškolského zákona – co by se mělo dít?* [online]. studentpoint.cz, 4. ledna 2015 [cit. 16. března 2015]. Dostupné na <<http://www.studentpoint.cz/180-blog/17543-novela-vysokoskolskeho-zakona-co-by-se-melo-dit#.VQg3cOGj-HR>>.
- Úřad vlády České republiky. *Návrh zákona, kterým se mění zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), a některé další zákony* [online]. 21. ledna 2015 [cit. 15. března 2015]. Dostupné na <<https://apps.odok.cz/kpl-detail?pid=KORN9N6GKBN9>>.
- www.akreditacnikomise.cz
- www.msmt.cz
- www.upol.cz

Shrnutí

Ve své bakalářské práci se zabývám tématem Veřejná vysoká škola, přičemž vycházím zejména z právní úpravy této oblasti. Cílem je toto téma popsat a přiblížit čtenářům. V první kapitole se věnuji charakteristice vysokých škol v České republice, dále se zaměřuji na právní předpisy, ze kterých vychází úprava vysokého školství, a následně stručně popisují vývoj vysokého školství. Další kapitola je již věnována veřejné vysoké škole – jejímu zřízení, orgánům, členění, studijním programům a postupu při přijímání uchazečů ke studiu. V poslední kapitole se zabývám státní správou na úseku veřejných vysokých škol, podrobněji se zaměřuji na institut akreditace a na závěr prezentuji činnost Akreditační komise na příkladu Právnické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci.

Summary

In my thesis I deal with the topic of "Public University," particularly from the standpoint of legal regulations. The aim of this thesis is to describe and bring the topic close to readers. The first chapter is devoted to the characteristics of universities in the Czech Republic. It is focused on legislation underlying the adaptation of higher education, and consequently it briefly describes the development of higher. The next chapter is devoted to a public university - its establishment, bodies, structure, degree programs and procedures for admitting applicants to study. The last chapter deals with the state administration of public universities and more specifically I focus on Accreditation Institute and in the end I present activities of Accreditation Commission on the example of the Faculty of Law of Palacký University in Olomouc.

Klíčová slova

- Vysoká škola
- Veřejná vysoká škola
- Studium
- Studijní program
- Státní správa
- Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy
- Akreditace
- Akreditační komise

Key words

- University
- Public University
- Study
- Study Programme
- Administration
- Ministry of education, youth and sports
- Accreditation
- Accreditation Commission

Přílohy

Příloha č. 1:

Jmenný seznam veřejných vysokých škol

- Akademie múzických umění v Praze (AMU)
- Akademie výtvarných umění v Praze (AVU)
- Česká zemědělská univerzita v Praze (ČZU)
- České vysoké učení technické v Praze (ČVUT)
- Janáčkova akademie múzických umění v Brně (JAMU)
- Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích (JU)
- Masarykova univerzita (MU)
- Mendelova univerzita v Brně (MENDELU)
- Ostravská univerzita v Ostravě (OU)
- Slezská univerzita v Opavě (SU)
- Technická univerzita v Liberci (TUL)
- Univerzita Hradec Králové (UHK)
- Univerzita Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem (UJEP)
- Univerzita Karlova v Praze (UK)
- Univerzita Palackého v Olomouci (UP)
- Univerzita Pardubice (UPa)
- Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně (UTB, zkrácený název: UTB ve Zlíně)
- Veterinární a farmaceutická univerzita Brno (VFU Brno, popř. VFU)
- Vysoká škola báňská - Technická univerzita Ostrava (VŠB-TUO, zkrácený název: VŠB-Technická univerzita Ostrava, VŠB-TU Ostrava)
- Vysoká škola ekonomická v Praze (VŠE)
- Vysoká škola chemicko-technologická v Praze (VŠCHT Praha)
- Vysoká škola polytechnická Jihlava (VŠPJ či VŠP Jihlava)
- Vysoká škola technická a ekonomická v Českých Budějovicích (VŠTE)
- Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze (VŠUP v Praze)
- Vysoké učení technické v Brně (VUT, zkrácený název: VUT v Brně)
- Západočeská univerzita v Plzni (ZČU)

Příloha č. 2:

Aktuální složení Akreditační komise jmenované vládou České republiky s účinností od 1. září 2012

Předsedkyně:

prof. PhDr. Vladimíra Dvořáková, CSc.; Fakulta mezinárodních vztahů VŠE v Praze
druhé funkční období od 2010

Místopředseda:

prof. Ing. Jan Roda, CSc.; Fakulta chemické technologie VŠCHT v Praze
druhé funkční období od 2012

Členové:

prof. Ing. Josef Arlt, CSc.; Fakulta informatiky a statistiky VŠE v Praze
první funkční období od 2012

prof. MUDr. Josef Fusek, DrSc.; Fakulta vojenského zdravotnictví UO
první funkční období od 2012

prof. PhDr. Jana Geršlová, CSc.; Ekonomická fakulta VŠB-TU Ostrava
druhé funkční období od 2012

prof. Dr. MA Ing. Július Horváth, Ph.D.; Central European University Budapest
(Maďarsko)
první funkční období od 2011

prof. RNDr. Pavel Höschl, DrSc.; Matematicko-fyzikální fakulta UK v Praze
druhé funkční období od 2010

doc. Mgr. Ing. Karel Chadt, CSc.; Vysoká škola hotelová v Praze 8, s.r.o.
druhé funkční období od 2010

prof. PhDr. Petr Kylvoušek, CSc.; Filozofická fakulta MU
druhé funkční období od 2012

prof. JUDr. Hana Marková, CSc.; Právnická fakulta UK v Praze
první funkční období od 2012

doc. Françoise Mayer, Ph.D.; Université Paul-Valéry Montpellier III (Francie)
první funkční období od 2012

prof. PhDr. Svatava Raková, CSc.; Historický ústav AV ČR, v.v.i. Praha
druhé funkční období od 2012

prof. Ing. Jaroslav Petr, DrSc.; Výzkumný ústav živočišné výroby, v.v.i.
první funkční období od 2012

prof. Ing. Jindřich Petruška, CSc.; Fakulta strojního inženýrství VUT v Brně

první funkční období od 2012

prof. Ctirad Pospíšil, Th.D. OFM; Cyrilometodějská teologická fakulta UP v Olomouci

první funkční období od 2012

prof. RNDr. František Sehnal, CSc.; Biologické centrum AV ČR, v.v.i.

druhé funkční období od 2010

prof. PhDr. Lubomír Slaviček, CSc.; Filozofická fakulta MU

první funkční období od 2010

prof. PaedDr. Iva Stuchlíková, CSc.; Pedagogická fakulta JU v Č. Budějovicích

první funkční období od 2008

doc. MUDr. Bohuslav Svoboda, CSc.; 3. lékařská fakulta UK v Praze

první funkční období od 2010

doc. RNDr. Jiří Tůma, DrSc.; Matematicko-fyzikální fakulta UK v Praze

první funkční období od 2012

prof. Ing. Ivan Uhlíř, DrSc.; Fakulta strojní ČVUT v Praze

první funkční období od 2012

Příloha č. 3:

Seznam studijních programů na Právnické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci

Název studijního programu	Kód progr.	Název studijního oboru	Kód oboru	Typ studia	Forma studia	Standard. doba studia	Jazyk	Akredita-ce do	Číslo jednací
Právní specializace	B6804	Právo ve veřejné správě	6804R028	Bc.	P	3	ČJ	31. 12. 2019	MSMT/28965/2013
Právní specializace	B6804	Vyšší justiční úředník	6804R034	Bc.	P	3	ČJ	31. 10. 2016	28 994/2012-M3
Právo a právní věda	M6805	Právo	6805T003	Mgr.	P	5	ČJ	31. 12. 2017	21 894/2009-30/1
Politologie	N6701	Evropská studia se zaměřením na evropské právo	6701T016	Mgr. navaz.	P	2	ČJ	31. 12. 2016	43 239/2012-M3
Teoretické právní vědy	P6801	Evropské a mezinárodní právo	6801V042	Ph.D.	P	3	CJ	1. 11. 2018	MSMT/24521/2014
Teoretické právní vědy	P6801	Občanské právo	6801V011	Ph.D.	P	3	ČJ	1. 11. 2018	26 329/2010-30/1
Teoretické právní vědy	P6801	Správní právo	6801V023	Ph.D.	P	3	ČJ	1. 11. 2018	26 329/2010-30/1
Teoretické právní vědy	P6801	Trestní právo	6801V028	Ph.D.	P	3	ČJ	1. 11. 2018	26 329/2010-30/1
Teoretické právní vědy	P6801	Ústavní právo	6801V030	Ph.D.	P	3	ČJ	1. 11. 2018	26 329/2010-30/1
Teoretické právní vědy	P6801	Evropské a mezinárodní právo	6801V042	Ph.D.	K	3	CJ	1. 11. 2018	MSMT/24521/2014
Teoretické právní vědy	P6801	Občanské právo	6801V011	Ph.D.	K	3	ČJ	1. 11. 2018	26 329/2010-30/1
Teoretické právní vědy	P6801	Správní právo	6801V023	Ph.D.	K	3	ČJ	1. 11. 2018	26 329/2010-30/1
Teoretické právní vědy	P6801	Trestní právo	6801V028	Ph.D.	K	3	ČJ	1. 11. 2018	26 329/2010-30/1
Teoretické právní vědy	P6801	Ústavní právo	6801V030	Ph.D.	K	3	ČJ	1. 11. 2018	26 329/2010-30/1